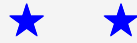

Phần 2

Chương 11

“Ngồi đi. Đây đều là đồ nhà bếp mới đưa tới đó.” Chu Duy Ân không mất tự nhiên, tùy ý ngồi xuống ghế, cầm ly rượu đỏ uống một ngụm.

Lâm Tẫn Nhiễm hỏi: “Cậu không ăn cơm với người nhà à?”

Cô nhớ, gia quy của Chu gia rất nghiêm khắc, ăn cơm đúng giờ, tiêu bổi trong nhà đều phải ăn chung với trưởng bổi.

“Ăn cơm với bọn họ thì có gì thú vị đâu, còn không bằng ăn một mình.” Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Hơn nữa, tôi không ăn, bọn họ không quản được, cũng không muốn quản.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngồi đối diện anh ta, cô cầm cái đĩa, khẽ cau mày, “Chu Duy Ân.”

“Sao vậy?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh ta, “Quan hệ giữa cậu và người nhà không tốt à?”

“Bảo thủ, vô vị.” Chu Duy Ân ngược mắt nhìn cô một cái, lại bỏ sung một từ, “Ích kỷ.”

Lâm Tẫn Nhiễm nheo mắt lại, “Thật sao, không nghĩ tới được đây lại là đánh giá của tam thiếu gia.”

“Mấy lão già bảo thủ của Chu gia... cái gì mà lập trường chứ không lập ầu, cái gì mà truyền thừa trăm năm của Chu gia, hừ, bọn họ còn sống ở triều đại nhà Thanh sao? À, Lâm Tẫn Nhiễm, cô cảm thấy Chu Chính Hiến thực sự tốt hơn tôi nhiều hả?”

“Khụ khụ.” Lâm Tẫn Nhiễm lặng lẽ cắt một miếng bò bít tết, “Tam thiếu gia cũng không cần nói những lời nói đại nghịch bất đạo này trước mặt tôi đâu, tránh liên lụy đến tôi.”

Chu Duy Ân liếc cô một cái, “Không nhận ra lá gan của cô lại nhỏ như vậy.”

Hai người câu được câu không vừa ăn vừa nói chuyện, còn nhanh chóng càn quét hết sạch đồ ăn. Lâm Tẫn Nhiễm ăn no rồi liền đứng lên đi qua đi lại trong phòng cho khách nhỏ của anh ta.

Đi tới chỗ cửa sổ, khước mắt nhìn thấy một chiếc kẹp tóc màu hồng nhạt nho nhỏ, là thứ mà bé gái hay cài trên đầu.

Lông mày của cô khẽ nhíu một cái, bởi vì cảm thấy rất quen mắt nên cầm lên xem thử.

“Để xuống!” Đột nhiên Chu Duy Ân lao tới cướp lấy chiếc kẹp tóc trên tay cô. Anh ta nhìn cô, vẻ mặt cảnh giác, “Đồ trong phòng tôi cô đừng có động chạm lung tung.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta, lại nhìn chiếc kẹp tóc đó, trí nhớ mơ hồ dần dần rõ ràng.

Trong lòng hơi chua chát.

Có điều Lâm Tấn Nhiễm vẫn giả vờ ung dung nói, “Anh mà lại có thứ đồ chơi này của bé gái sao, Tam thiếu gia, có phải anh có ham mê nào đó đặc biệt không?”

Chu Duy Ân cắt ngang lời cô, “Đây là đồ của bạn tôi.”

“Bạn cậu...” Lâm Tấn Nhiễm tựa vào cạnh bàn, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cậu quý trọng đồ vật của cô ấy như thế, nếu cô ấy biết được, chắc cũng rất vui mừng.”

“Cô ấy sẽ không biết đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ.

Sắc mặt của Chu Duy Ân lạnh dần, “Bởi vì cô ấy mất rồi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Thật không?”

“Bởi vì động đất ở Tứ Xuyên.” Chu Duy Ân cũng dựa vào cạnh bàn, anh ta cúi đầu nhìn chiếc kẹp tóc trong lòng bàn tay, buồn bã nói, “Không phải cô hỏi tôi tại sao quan hệ với người nhà lại tệ như vậy ư, bởi vì bọn họ không cứu cô ấy, đám người đó chỉ biết cứu người mà họ cảm thấy là quan trọng, bọn họ là những con quỷ ích kỷ, đều là kẻ giết người.”

Chu Duy Ân bình tĩnh nói, chỉ có bàn tay hơi run run đang tiết lộ nội tâm của anh ta.

“Có thể... là không kịp tới cứu, động đất đột ngột như vậy, mọi người sẽ cứu người mà họ cho là quan trọng, không phải rất bình thường sao?” Lâm Tấn Nhiễm lạnh nhạt nói.

“Nếu tôi ở đó thì sẽ không như vậy!” Chu Duy Ân giận dữ, “Nếu tôi ở đó, tôi nhất định sẽ không để cô ấy chết, tôi nhất định chọn cứu cô ấy đầu tiên.”

“Cảm ơn cậu.” Trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm giơ tay vỗ vỗ vai anh ta.

Chu Duy Ân khựng lại một chút, “Cô cảm ơn cái gì?”

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhún vai, “Thay cô bé đó cảm ơn cậu, không ngờ Tam thiếu gia của chúng ta là một người làm theo cảm tính như thế.”

Chu Duy Ân xì một tiếng, nghiêng đầu đi chỗ khác không nhìn cô nữa.

Ý cười của Lâm Tấn Nhiễm dần tắt, quay người đi tới cửa.

“Này, cô đi đâu đó?” Chu Duy Ân hỏi.

“Ăn uống no nê, đương nhiên là đi về rồi.” Lâm Tấn Nhiễm vẫy vẫy tay rồi dứt khoát rời đi.

Đi ra khỏi chỗ ở của Chu Duy Ân, cô dừng bước lại quay đầu nhìn một cái.

Chu Duy Ân, thật sự cảm ơn cậu.

Sau khi về trường, Lâm Tấn Nhiễm gọi điện thoại về nhà.

“Mẹ, gần đây cha thế nào rồi?”

“Gần đây vẫn tốt, mỗi ngày mẹ vẫn có thể dìu ông ấy tản bộ.”

“Vâng, vậy là tốt. Đúng rồi, con gửi tiền vào thẻ cho mẹ rồi, mẹ nhận được tin nhắn chưa?”

“Nhiễm Nhiễm, mẹ thấy rồi. Nhưng con không cần tháng nào cũng đưa tiền như thế đâu, ở bên này còn có cha mẹ, bản thân con đừng để mệt mỏi quá, cũng đừng đi làm thêm nhiều, chăm chỉ học hành đi.”

“Bây giờ con khá rảnh, làm thêm cũng chỉ thỉnh thoảng đi thôi, không mệt đâu, mẹ yên tâm.”

“Nhiễm Nhiễm.” Bên kia điện thoại có chút nghẹn ngào, “Chúng ta liên lạc con rồi...”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, viền mắt nóng lên, cô cố gắng kiềm chế, “Mẹ nói gì vậy, không có cha mẹ thì con sống được tới bây giờ sao, hơn nữa, lúc trước mẹ đã chi một số tiền lớn cho con phẫu thuật khuôn mặt, từ trước tới giờ con không hề cảm thấy liên lạc, không phải sao?...”

“Nhiễm Nhiễm...”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa. Mẹ, hai người là người thân duy nhất của con mà.”

Bởi vì là duy nhất, cho nên làm sao có thể liên lạc được.

Năm đó, sau khi cô tỉnh lại luôn không chịu nói chuyện, không ai biết cô là ai, cho nên chỉ có thể để cô trong bệnh viện. Sau khi cha nuôi và mẹ nuôi đến, bọn họ ở cùng cô rất lâu, cũng nói chuyện với cô rất nhiều. Mẹ còn sờ đầu, nói chuyện với cô, giúp cô không sợ hãi nữa...

Lúc đó, cô còn nhỏ nhưng lòng đã chết rồi, cha ruột bỏ lại cô và em gái, cũng vì vậy mà em gái chết trong ngực cô...

Cô rất hận, rất hận, cũng không muốn trở về Chu gia nữa.

Lúc những người đó hỏi cha mẹ của cô ở đâu, cô nói chết rồi. Hỏi cô có còn người thân không, cô lắc đầu. Hỏi tên của cha mẹ cô, cô quên mất. Chỉ giả vờ quên thôi, cô không muốn bọn họ đưa cô về, cho nên giả vờ mất trí nhớ.

Sau đó, cha mẹ của bây giờ mang cô đi, bọn họ biết là phẫu thuật khuôn mặt cho cô cần tốn một nửa số tiền tiết kiệm lớn nhưng vẫn không do dự. Bọn họ giống như cha mẹ ruột của cô vậy, rất yêu thương cô, tựa như bù đắp lại tình thương của cha mẹ trong quá khứ đã mất đi của cô.

Cô yêu ghét rất rõ ràng, nếu không muốn cô, cô sẽ không mặt dày bám theo, nhưng chỉ cần yêu cô, cô nhất định sẽ yêu thương gấp đôi...

“Su tử!” Ngô Quý Đồng chạy từ đằng xa tới, “Tìm được chị rồi, đi thôi.”

“Làm gì vậy?” Lâm Tẫn Nhiễm cất điện thoại đi.

“Không phải đã nói với chị rồi sao, sinh nhật, sinh nhật của em.”

Bây giờ Lâm Tẫn Nhiễm nhớ ra, “À...đúng rồi.”

“Đúng cái gì mà đúng, em đợi chị lâu rồi, đi mau.”

“Đi đâu?”

Ngô Quý Đồng đẩy cô đi về phía trước, “Đã nói đi giúp em tổ chức sinh nhật rồi, không thể trốn được đâu.” Lâm Tẫn Nhiễm, “...” Cô đồng ý khi nào chứ?

Ngô Quý Đồng vẫn lôi kéo cô ngồi vào chiếc xe Audi màu trắng, Lâm Tẫn Nhiễm thấy vậy cũng không từ chối nữa.

Cô ngồi ở vị trí ghế lái phụ, một tay chống cằm nhìn cậu ấy, “Ồ, mẹ cậu chịu cho cậu lái xe rồi à?”

Ngô Quý Đồng ho nhẹ một tiếng, “Em đã có bằng lái xe từ mấy năm trước rồi, bởi vì suýt nữa đâm vào cây nên mẹ vẫn không đưa xe cho em, lần này nếu không phải là sinh nhật của em, mẹ vẫn không cho em lái đâu.”

Lâm Tẫn Nhiễm chế giễu, “Nếu tôi là mẹ cậu thì cũng sẽ không cho cậu lái đâu, ban ngày mà cũng có thể đâm vào cây cối thì đúng là thiên tài.”

Ngô Quý Đồng ghen hờn, “Ồ, cái đó không phải vì em tránh một con chó chạy qua đường sao, em có lòng từ bi mà.”

Lâm Tẫn Nhiễm bật cười, “Có lòng từ bi mà lại muốn tạt sạt.”

“...”

Hai người nói chuyện qua lại, 40 phút sau, xe của Ngô Quý Đồng dừng lại trước cửa một hội sở. Lâm Tẫn Nhiễm nhìn xuyên qua cửa sổ, “Ngô Quý Đồng, xem ra mẹ cậu cho cậu rất nhiều tiền để tổ chức sinh nhật nhỉ.”

Ngô Quý Đồng cười hì hì, “Cho nên hôm nay chúng ta ăn chơi thoải mái đi sư tử.”

Sau khi hai người vào phòng khách lớn, có mấy cô gái chàng trai trong phòng đãi khách bước lên tiếp đón, “Ngô Quý Đồng, cậu để chúng tôi chờ lâu thật đấy.”

“Đúng vậy.” Một cô gái mặc váy trắng nói xong thì nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Nhưng cũng đáng, có thể mời được băng sơn mỹ nhân của chúng ta đến rồi. Xin chào, tôi cũng là nghiên cứu sinh trường chúng ta, tôi tên Hà Chân.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Xin chào, tôi là Lâm Tấn Nhiễm.”

“Tôi là Trần Húc Dương, tôi cũng là nghiên cứu sinh, Tấn Nhiễm, tôi thường nhìn thấy cô ở trường, cũng thường nghe Quý Đồng nói đến cô.”

Ngô Quý Đồng nói, “Sư tử, Trần Húc Dương thì chắc chị biết rồi, thường xuyên xếp hạng sau chị đó, lão nhị ngàn năm.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, “Phụt, hahaha, Ngô Quý Đồng, cậu nói chuyện đừng có độc mồm như vậy được không?”

Lâm Tấn Nhiễm khá là tán thưởng những người có chút năng lực y học, cho nên cô cũng chú ý đến tên của người đứng thứ hai này, “Từng nghe giáo sư nhắc đến cậu rồi.”

“Có thật không?” Khuôn mặt Trần Húc Dương hơi nóng lên, “Vinh hạnh quá.”

“Được rồi được rồi, đừng vinh hạnh đi vinh hạnh lại nữa, chúng ta mau đi thôi, ghế lô riêng đã chuẩn bị từ sớm rồi.” Ngô Quý Đồng không nhịn được phải lên tiếng.

“Đúng đúng đúng, Tấn Nhiễm, đi thôi.” Trần Húc Dương vội nói.

Cả đám nói cười theo nhân viên đi tới phòng riêng.

“Chân Chân, cậu nhìn sắc mặt của bọn họ xem, không phải chỉ là Lâm Tấn Nhiễm thôi sao, có cần thiết phải hờn hờ như vậy không?” Gương mặt của một nữ sinh khác rất khó chịu, “Thậm chí đàn anh Trần cũng có dáng vẻ mất hồn nữa.”

Sắc mặt Hà Chân không tốt lắm, người ở trong này đều biết cô ta thích Trần Húc Dương, mà thái độ của Trần Húc Dương đối với Lâm Tấn Nhiễm làm cô ta hơi mất mặt...

“Đừng nói nữa, đi trước đã.”

“Được thôi.”

Bởi vì bị bỏ lại phía sau một đoạn nhỏ, Hà Chân và nữ sinh bên cạnh phải chạy để đuổi kịp, nhưng không nghĩ tới ở ngay chỗ rẽ lại va vào lồng ngực của một người.

Hà Chân đi giày cao gót nên đứng không vững, trong lúc hoảng hốt thì nhanh chóng bắt được cánh tay của người trước mặt.

“Chân Chân!” Nữ sinh bên cạnh kinh ngạc gọi một tiếng.

Lâm Tấn Nhiễm đi ở phía trước nghe thấy tiếng người kêu thì quay người lại, cô nhìn tình huống trước mắt, sự ngạc nhiên trong mắt chợt lóe lên.

Chu Chính Hiến, sao anh ấy lại ở đây?

Lúc này, Hà Chân đang bám chặt lấy cánh tay của Chu Chính Hiến, cô ta nhìn chăm chăm vào Chu Chính Hiến, cũng không biết là bị dọa hay kinh ngạc.

“Chu tiên sinh! Chu tiên sinh, ngài không sao chứ?” Người phía sau vội vàng hỏi.

Chu Chính Hiến khẽ nâng tay ra hiệu mình không sao, tiếp theo anh đỡ Hà Chân lên, “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hà Chân lắc lắc đầu một cái, sắc mặt đỏ hồng, “Tôi, tôi không sao...”

“Không sao là tốt.” Sau khi nói xong, Chu Chính Hiến ngược mắt một cái đã nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm. Cô đang đứng cách đó không xa, đôi môi mỏng khẽ cong lên, trên gương mặt trắng nõn là biểu cảm giống như cười mà không phải cười.

Anh vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn cô. Lúc này Lâm Tấn Nhiễm sẽ càng không tiến lại chào hỏi, cô hơi nhú mày, quay người nói, “Đi thôi.”

Ngô Quý Đồng chớp chớp đôi mắt to, vội đuổi theo Lâm Tấn Nhiễm, “Fuck, sư tử, đó không phải là Chu tiên sinh ngày đó sao, anh ấy có thể đứng dậy được à, anh ấy không phải ngồi xe lăn sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cậu ấy một cái, “Anh ấy không phải người tàn tật.”

Ngô Quý Đồng lẩm bẩm, “Ồ... em cứ cho rằng anh ấy là người tàn tật, còn thấy rất thương tiếc nữa chứ.”

“Thương tiếc cho anh ấy? Vậy không bằng cậu thương tiếc cho bản thân mình đi.”

Lâm Tấn Nhiễm vẫn biết điều kiện gia đình của Ngô Quý Đồng không tệ, nhưng không ngờ là tốt như vậy. Bởi vì thậm chí Chu Chính Hiến cũng đến hội sở này, có thể tưởng tượng được, ăn uống chơi bời ở đây tốn không ít tiền rồi.

Phòng bao rất lớn, nhân viên phục vụ bung lên một bàn toàn đồ ăn ngon và rượu.

Từ trước tới giờ Lâm Tấn Nhiễm không thích mấy nơi này, nếu không phải lần này là sinh nhật của Ngô Quý Đồng cô cũng không đến đâu, nhưng nếu đã đến rồi, vậy thì ngồi yên tĩnh thôi.

“Tấn Nhiễm, cô hát không?” Không biết từ lúc nào Trần Húc Dương ngồi xuống bên cạnh cô, phòng bao có đầy đủ mọi thứ, loại thiết bị ca hát này chắc chắn là có rồi.

Lâm Tấn Nhiễm xua xua tay, “Cảm ơn, tôi không biết.”

“Này, vậy ăn chút đồ đi, chúng ta đều chưa ăn cơm tối nên chắc cô đói bụng rồi.”

“Húc Dương, chúng tôi cũng đói này, sao cậu không bảo chúng tôi ăn?”

Ngô Quý Đồng liếc hai người một cái, “Đúng đó, em là đại thọ tinh ở đây mà anh cũng không bảo em.”

Trần Húc Dương khẽ cười, trừng mắt nhìn mấy người đó một cái, “Đều ăn đi, đều ăn đi, đặc biệt là Quý Đồng, đêm nay không chỉ ăn mà còn uống nữa, không say không về.”

“Được, hôm nay ai không uống chính là không nể mặt tôi. Chị Chân, chị Chân? Sao chị đàn ra thế?”

Hà Chân phục hồi tinh thần, “Hả? Cậu nói gì?”

“Em nói hôm nay chúng ta phải uống thật nhiều vào.”

Hà Chân cười cười, hơi mất tập trung, “Ừ, tất nhiên rồi.”

Ngô Quý Đồng cũng không để phản ứng khác thường của Hà Chân trong lòng, cậu nhanh chóng bắt mọi người ăn ăn uống uống.

“Chân Chân, cậu sao vậy?” Nữ sinh bên cạnh Hà Chân thấp giọng hỏi.

Hà Chân mím môi, đột nhiên hỏi, “Vừa rồi cậu có nhìn thấy người đàn ông lúc nãy không?”

“À... cậu nói người đàn ông cậu vừa va vào hả?”

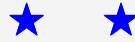
“Đúng.”

“Thấy chứ, cao lớn đẹp trai. Nhưng người này vừa nhìn là biết không phải cùng tầng lớp với chúng ta rồi.” Nữ sinh nói một câu đầy hàm ý với Hà Chân, “Sao vậy, không phải cậu vừa ý người ta rồi đấy chứ?”

“Đừng nói bậy.” Hà Chân nhẹ nhàng trách cứ, nhưng trong lòng hình như hơi rung động rồi. Cô ta hít một hơi thật sâu, thậm chí nhắc nhở mình, người cô ta thích là Trần Húc Dương, sao có thể nhanh chóng thay lòng như thế được?

Nhưng người đàn ông vừa rồi, thật sự khiến tim người ta đập nhanh mà...

Chương 12

“**N**ào nào nào, trước tiên chúng ta cùng nhau uống một ly nhé, chúc Ngô Quý Đồng sinh nhật vui vẻ.” Trần Húc Dương nói.

“Được được được.” Mọi người đáp lời, Lâm Tấn Nhiễm cũng nâng ly, bạn của cô không có mấy người, Ngô Quý Đồng là một trong số đó, nếu cậu ấy tổ chức sinh nhật, tất nhiên cô cũng nể mặt rồi.

Uống cạn một ly, vị đắng chát của rượu đỏ ở đầu lưỡi lan tràn ra, Lâm Tấn Nhiễm đặt ly rượu xuống, tiện tay cầm lấy một quả dâu tây bên cạnh cho vào miệng.

Mọi người bắt đầu ăn ăn uống uống, Trần Húc Dương ngồi bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, thân thiết giúp cô gấp đồ ăn, “Ăn chút đồ đi, nếu không uống rượu mãi sẽ nhanh say đó.”

Lâm Tấn Nhiễm thấp giọng à một tiếng, mắt tập trung nói câu cảm ơn.

Hà Chân thu hết những cảnh tượng kia vào mắt, sự lo lắng trong mắt cô ta chợt lóe lên, “Tấn Nhiễm, thực ra có một vấn đề mà tất cả mọi người đều rất tò mò, tôi muốn thay hầu hết các bạn nam hỏi cô một chút, rốt cuộc cô có bạn trai chưa?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên tĩnh lại, tầm mắt lập tức tập trung trên người Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, ngược mắt nhìn Hà Chân một cái.

Ánh mắt của cô lạnh lùng, có hàm ý xa cách rõ ràng, không hiểu sao Hà Chân lại có cảm giác muốn lùi bước, nhưng vừa nghĩ tới Trần Húc Dương, cô ta lại can đảm hỏi lại, “Có hay không? Có lẽ băng sơn mỹ nhân của trường chúng ta có bạn trai rồi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Cái này sao...”

“Đương nhiên là có rồi!” Đột nhiên Ngô Quý Đồng nói tiếp, Lâm Tấn Nhiễm ghen lời, suýt nữa bị hóc hoa quả.

Cô ngoái đầu nhìn Ngô Quý Đồng một cái, không biết cậu ấy lại giờ trò gì.

Mà Trần Húc Dương vừa nghe xong thì sắc mặt liền thay đổi.

Hà Chân nhướn mày, “Thật hay giả vậy, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy mà.”

“Tất nhiên là thật rồi, đúng không sư tử?” Ngô Quý Đồng dùng cùi chỏ chọc chọc Lâm Tấn Nhiễm, lại nhanh chóng nói nhỏ bên tai cô, “Sư tử, Hà Chân thích Trần Húc Dương.”

Dứt lời, nhìn thấy gương mặt Lâm Tấn Nhiễm còn không hiểu gì, cậu lại bỏ sung, “Nhưng bình thường Trần Húc Dương luôn đề cập tới chị, em nghĩ là anh ấy thích chị đó.”

Ngô Quý Đồng biết Lâm Tấn Nhiễm sẽ không thích Trần Húc Dương, cho nên vì muốn bóp chết tâm tư của Trần Húc Dương cũng như tránh Hà Chân gây chuyện, cậu cho rằng nói vậy rất thỏa đáng.

“Này này này, Ngô Quý Đồng, cậu nói thêm gì thế, lẽ nào người bạn trai này là ai vẫn cần bảo mật sao?” Gương mặt khi nói chuyện của Hà Chân đã không kiềm chế được sự vui mừng.

“Bạn trai của chị ấy không phải sinh viên trường chúng ta, nói ra mấy người cũng không biết, phải không sư tử?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn cậu ấy, không nói gì, nhưng dáng vẻ này của cô trong mắt mọi người không khác gì là ngầm thừa nhận.

“Vậy thì sao, nói một chút đi nào.” Một nữ sinh khác nói tiếp, “Mọi người nhất định đều rất tò mò, phải không phải không?”

“Đúng đúng đúng.” Mọi người lập tức òn ào lên.

“Người đó có tốt không, so với Húc Dương thì ai đẹp trai hơn?”

Ngô Quý Đồng ho một tiếng, nói sao thì Trần Húc Dương cũng là hệ thảo¹, đương nhiên tương mạo không có chỗ nào chê, ừ... nói đẹp hơn anh ta thì không khỏi khiến mọi người tò mò.

(1) Hệ thảo: ý chỉ những chàng trai sạch sẽ, thanh xuân vườn trường, học giỏi, đẹp trai.

“Anh ấy rất bình thường.” Ngay khi Ngô Quý Đồng còn do dự, Lâm Tấn Nhiễm đã lạnh nhạt mở miệng, cô khẽ cười, “Là một người rất bình thường.”

Mọi người nhìn nhau, rõ ràng có chút thất vọng, cũng chỉ là một người bình thường...

Hình như Hà Chân rất hài lòng với đáp án này, cô ta đã nói Lâm Tấn Nhiễm không có năng lực gì mà, bọn đàn ông thích Lâm Tấn Nhiễm đều bị mù hết rồi.

“Tấn Nhiễm, hiếm khi có thể nghe cô thật lòng nói chuyện với chúng tôi, chúng ta cũng coi là bạn bè rồi, lại đây, tôi mời cô một ly.” Hà Chân cười nói.

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhú mày, bạn bè? Tôi thấy cô xem tôi là tình địch thì có.

“Tôi mời cô!” Đột nhiên Trần Húc Dương mạnh mẽ đặt đĩa xuống, anh ta nhìn Lâm Tẩn Nhiễm, sắc mặt hơi khó coi.

Thân là hệ thảo, đương nhiên anh ta không thiếu người theo đuổi, anh ta vốn là người kiêu ngạo, từ lúc biết Lâm Tẩn Nhiễm thì hơi hơi để ý cô rồi, tối nay gặp được thì càng muốn lấy lòng cô hơn.

Lấy lòng... từ ngữ này vốn sẽ không xuất hiện trên người anh ta, nhưng lúc ở trước mặt Lâm Tẩn Nhiễm, anh ta lại muốn biểu hiện nhiều hơn, nhưng không nghĩ tới anh ta còn chưa nói gì đã bị đánh vào mặt rồi, cô có bạn trai rồi sao?

Ý cười trên mặt Hà Chân hơi cứng lại, “Anh tranh với em làm gì?”

Trần Húc Dương không để ý đến cô ta, giờ phút này trong lòng anh ta tràn đầy sự không phục, “Tẩn Nhiễm, nghe ý tứ của Quý Đồng thì cậu ấy cũng quen biết bạn trai cô, nếu không thì gọi anh ấy đến đây luôn đi, chúng ta cùng làm quen.”

Lâm Tẩn Nhiễm trầm tư cảm ly rượu lên, ra hiệu một cái coi như là chạm ly, “Uống rượu đi, bạn trai tôi... anh ấy có chút việc không tới được.”

Trần Húc Dương nhếch môi.

Lâm Tẩn Nhiễm nâng ly rượu, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, “Sao, tôi uống hết rồi mà mọi người không động đậy gì vậy?”

Ngô Quý Đồng thấy tình huống không hay lắm thì vội vàng cười ha ha, “Phải đó, phải đó, mau cùng nhau uống thôi, ai nói không say không về nào.”

Ngoại trừ Trần Húc Dương và Hà Chân, mọi người đều ha ha hi hi chơi đùa náo nhiệt, Lâm Tẩn Nhiễm lại bị một ly rượu của Ngô Quý Đồng hãm hại, dạ dày hơi nóng lên.

“Chị vào nhà vệ sinh một lát.” Lâm Tẩn Nhiễm nói với Ngô Quý Đồng.

Ngô Quý Đồng xoa xoa tay, “Nhanh một chút rồi trở về nhé.”

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu một cái, chậm rãi đi ra khỏi phòng bao.

Sau khi ra khỏi phòng bao, cô đưa tay day day mi tâm, cảm thấy hơi chóng mặt.

Thực ra tị lượng của cô rất tệ, chỉ là cô rất ít khi uống thôi, tên nhóc Ngô Quý Đồng này lại không biết.

“Xin hỏi, nhà vệ sinh ở đâu vậy?” Lâm Tẩn Nhiễm kéo một nhân viên lại hỏi.

Nhân viên phục vụ chỉ cho cô, Lâm Tẩn Nhiễm đi dọc theo hành lang tìm, bước chân hơi loạng choạng, nhưng cũng may đúng lúc tìm được nhà vệ sinh.

Cô đứng trước vòi nước rửa mặt, để dòng nước lạnh lẽo chảy xóa tan nhiệt độ trên mặt, nhưng hình như không có hiệu quả mấy. Cô đứng ở trước gương,

đưa tay vào túi quần sờ soạng một lúc, nhưng túi rỗng tếch, cô muốn hút một điếu thuốc cũng không được rồi.

Thuốc để trong túi xách rồi? Lâm Tấn Nhiễm buồn bực, không thể làm gì khác hơn đành nhấc chân đi ra ngoài.

Lúc vừa mới uống thì không cảm thấy gì, bây giờ mới phát hiện rượu này khá mạnh, Lâm Tấn Nhiễm lắc lắc đầu, dọc theo hành lang đi tới một phòng bao phía trước, sau đó, đưa tay đẩy cửa vào.

Bên trong vốn có người đang nói chuyện, nhưng sau khi cô vào, hình như lại đột nhiên im lặng. Lâm Tấn Nhiễm dựa vào một bên quầy bar nhỏ, có chút kì lạ nhìn về phía trước, “Ngô Quý... hả?”

Phòng bao vẫn là phòng bao giống vậy, chỉ có người, rõ ràng không phải đám người kia.

Mấy người mặc âu phục đi giày da đang ngồi trên sofa, trong tay bọn họ đều đang cầm ly rượu, gương mặt kinh ngạc nhìn về phía cô. Nhưng có một người không giống vậy.

Gương mặt sạch sẽ đẹp trai của người đó không có cảm xúc gì, chỉ có lông mày hơi nhíu lại.

“Người, người này là ai vậy?” Một người trong số họ hỏi.

“Nhân viên phục vụ đâu, người say khướt như thế sao lại để vào đây.” Người đó nói xong liền vội vàng ngồi xuống, “Thật ngại quá, Chu tiên sinh, tôi sẽ lập tức xử lý.”

“Đợi đã, để tự tôi xử lý.” Lâm Tấn Nhiễm quơ quơ tay, khước môi cong lên, “Thật ngại quá, tôi đi nhầm phòng rồi...”

Vừa dứt lời, cô liền đưa tay tìm kiếm cái nắm cửa, nhưng sờ soạng một lúc vẫn không thấy cửa đâu. Ngay sau đó cơ thể cô lắc la lắc lư, gần như chuẩn bị ngã xuống.

Người ở chỗ này đều cảnh giác nhìn cô, bọn họ chỉ lo xảy ra vấn đề gì làm cho “Kim chủ” hôm nay không vui thôi. Nhưng không ngờ một giây sau, “Kim chủ” luôn ngồi kia lại đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới bên người phụ nữ say khướt kia, đưa tay nắm eo, ổn định thân thể của cô.

Mọi người, “???”

Theo bản năng Lâm Tấn Nhiễm kéo tay người bên cạnh, cô ngược mắt nhìn, “Chu Chính Hiến?”

Lông mày Chu Chính Hiến nhíu lại, “Sao cô lại uống say như vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Tới đây mà không uống chút rượu, lẽ nào bàn chuyện làm ăn giống như anh à?”

Chu Chính Hiến liếc cô một cái, “Đây mà gọi là uống chút rượu?”

Lâm Tấn Nhiễm ần ần huyết thái dương, “Ừ, rượu này mạnh hơn tôi tưởng.... mạnh hơn rất nhiều.”

Trong mắt Chu Chính Hiến tràn ngập sự bất đắc dĩ, “Tôi thấy tử lượng của cô kém thì đúng hơn.”

“Anh mới kém.” Lâm Tấn Nhiễm uống say thì xuất hiện tính tình của trẻ con, cô kéo kéo caravat của anh, “Kì lạ thật, tại sao tôi có thể vào phòng bao của anh thế...”

Chu Chính Hiến giúp cô đứng vững, “Bởi vì phòng bao của tôi ở ngay bên cạnh.”

Lâm Tấn Nhiễm tròn tròn mắt, “Vậy sao?”

Tay của Chu Chính Hiến còn ôm cô, anh quay đầu nói, “Các vị uống trước đi, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Mọi người, “Hả?”

Không đợi bọn họ nói tiếp, Chu Chính Hiến đã đỡ Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi phòng bao rồi.

Một tay Chu Chính Hiến ôm eo Lâm Tấn Nhiễm, một tay đỡ vai cô, “Đi với tôi.”

Ngược lại Lâm Tấn Nhiễm rất nghe lời, lão đảo đi về phía trước.

Trong phòng bao bên cạnh.

“Su tử của em đi hơi lâu rồi, sao còn chưa quay lại nữa vậy?” Ngô Quý Đồng không yên tâm cho lắm.

Hà Chân cười một tiếng, “Chị thấy cô ta cũng chỉ uống mấy ly thôi, chắc không có chuyện gì đâu, Quý Đồng, quả nhiên cậu rất quan tâm tới su tử của cậu.”

Ngô Quý Đồng không nhận ra hàm ý trong lời nói của Hà Chân, chỉ nói, “Rượu này khá mạnh, em cũng không biết chị ấy có say hay không, nếu không để em ra ngoài tìm chị ấy vậy.”

“Tôi đi tìm cho.” Trần Húc Dương đi trước cậu ấy một bước, đứng lên, “Cậu đợi ở đây được rồi.”

Nói xong, Trần Húc Dương đã muốn đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Hà Chân kéo tay anh ta lại, “Nói cái gì thì Quý Đồng và cô ta cũng là bạn bè thân thiết, còn anh mới gặp cô ta lần đầu, sao anh lại quan tâm như thế làm gì?”

Hà Chân vừa nói xong thì hiện trường có chút lúng túng. Mọi người đều biết Hà Chân thích Trần Húc Dương, ngăn cản như thế thì rõ ràng là ngả bài rồi.

“Hơn nữa, Lâm Tấn Nhiễm cũng nói bản thân có bạn trai rồi, Húc Dương, anh như vậy thì không hay lắm đâu.”

Tâm trạng của Trần Húc Dương vốn không vui, lại cộng thêm uống rượu, lúc nghe thấy Hà Chân nói như vậy thì cảm thấy rất bực mình, “Có bạn trai thì sao, ai nói không thể cạnh tranh công bằng chứ?”

Hà Chân sững sờ, nhất thời nổi giận, “Cô ta có cái gì tốt chứ? Tính cách thì kỳ quái như vậy, ngoại trừ gương mặt thì anh còn coi trọng cái gì?”

“Cô!”

“Thật ngại quá, Lâm Tấn Nhiễm ở phòng bao này à?” Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên.

Mọi người khựng lại, nhìn ra phía cửa, bởi vì mọi người đều bị Trần Húc Dương và Hà Chân hấp dẫn tầm mắt cho nên không chú ý tới việc có người đẩy cửa vào.

Hà Chân nhìn người đến thì ánh mắt sáng lên, “Anh không phải là người đó, người đó...” Người đỡ lấy cô ta sao?

Chu Chính Hiến cười nhạt, vẫn đang đỡ người trong ngực, “Tôi ở phòng bao bên cạnh, chắc cô ấy uống quá nhiều nên đi nhầm phòng.”

Trần Húc Dương vừa nghe thế thì vội vàng tiến lên, “Tấn Nhiễm, Tấn Nhiễm, cô có sao không?”

Chu Chính Hiến liếc nhìn bộ dạng gấp gáp của anh ta, lạnh nhạt lên tiếng: “Chỉ là uống nhiều thôi.”

Chương 13

Trần Húc Dương ngược mắt, “VẬY anh đưa cô ấy cho tôi đi, để tôi đỡ cô ấy.”

Bàn tay ôm Lâm Tấn Nhiễm của Chu Chính Hiến vẫn chưa buông ra, chỉ nhìn Ngô Quý Đồng. Anh nhớ ra Ngô Quý Đồng, vốn muốn giao cô cho cậu ấy, nhưng không nghĩ tới cô gái trong ngực lại lâm bầm một tiếng, “Tôi không cần.”

Anh khựng lại một chút, cúi đầu nhìn. Lúc này, cô cũng ngược mắt nhìn anh, đôi mắt mang theo con say không giống như lúc thường, giờ phút này cô như con mèo lười biếng, xinh đẹp, đôi mắt mờ mịt dường như còn lóe lên một ánh sáng nhỏ, nhạt nhòa, không tên, làm trái tim người ta đập nhanh và loạn nhịp.

Anh vừa định nói cái gì nữa thì thấy tay của cô chậm rãi bò lên bờ vai của anh, giữ chặt lấy, môi mỏng khẽ mở, cô nói, “Chu tiên sinh, đưa tôi về nhà đi, ở trong này... ồn quá.”

Chu Chính Hiến chỉ cảm thấy trong lòng run lên, cũng không biết bị cái gì đầu độc, cuối cùng mở miệng, trực tiếp nói, “Được.”

“Ôi, ôi, ôi, su tử.” Gương mặt của Ngô Quý Đồng mờ mịt chạy tới, “Su tử, sao chị lại say đến nỗi này, chị, chị muốn Chu tiên sinh đưa về nhà, về, về đâu chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm vui đầu vào bả vai của Chu Chính Hiến, dáng vẻ giống như không để ý đến ai cả.

“Mấy người quen nhau à?” Rốt cuộc Hà Chân không nhịn được hỏi, cô ta nhìn hai người “thân mật” với vẻ không thể tin nổi, theo bản năng siết chặt góc áo.

“Su tử, chị nói gì vậy, rốt cuộc là về đâu?” Nói xong, Ngô Quý Đồng còn lâm bầm, “Chị đừng làm em sợ mà.”

“Về nhà anh ấy.” Lâm Tấn Nhiễm liếc người bên cạnh một cái, sao mấy người này lại hỏi nhiều như vậy chứ, phiền quá.

“Cái gì?” Hà Chân ngẩn người.

“À, người bạn trai lúc nãy cô nói sẽ không phải là người này chứ?” Đột nhiên có một nam sinh bừng tỉnh, mà câu nói này của anh ta làm sắc mặt của Hà Chân và Trần Húc Dương đều trắng bệch.

“Bạn trai?” Lòng mày Lâm Tấn Nhiễm nhướn lên, đột nhiên nhìn Chu Chính Hiến, “Ừ, đúng vậy.”

Trong mắt Chu Chính Hiến lóe lên vẻ không tin nổi, nhưng một giây sau, cô gái trong ngực lại bật cười, “Bạn trai à, còn không đưa em về nhà sao?”

Miệng của Ngô Quý Đồng đã mở lớn tới nỗi có thể nhét một quả trứng gà vào, cho đến lúc Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm đi khỏi phòng bao thì cậu mới tỉnh lại được, “WTF, sư tỷ!”

Ngô Quý Đồng đuổi theo ra ngoài cửa, mà mấy người Hà Chân cũng chạy ra theo.

Hà Chân nhìn thấy Chu Chính Hiến, anh cũng chưa đi xa, lúc này đang đứng chung với mấy người mặc comple, mấy người đó đều đứng tuổi, nhìn dáng vẻ không giàu sang cũng phú quý thì chắc đều là người có địa vị rồi. Nhưng mấy người rất cung kính với Chu Chính Hiến...

“Chu tiên sinh, cái này...” Một người đàn ông trong đám người mặc comple hỏi.

Chu Chính Hiến đỡ lấy Lâm Tấn Nhiễm, sắc mặt không thay đổi, “Hôm nay có chút chuyện quan trọng, vấn đề hạng mục để lần sau lại nói đi.”

Chu Chính Hiến mở miệng, tất nhiên đám người đó không dám phản bác gì, nhìn tình huống này chắc là chuyện riêng nam nữ.

Mấy người họ nhìn nhau, từ xưa đến nay chưa từng thấy Chu Chính Hiến vì chuyện riêng mà làm lỡ chính sự, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt rồi.

Một bên khác, Hà Chân nắm chặt tay, móng tay ghim vào da thịt nhưng cũng không có cảm giác gì.

Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng mà anh nói là Lâm Tấn Nhiễm ư? Anh thật sự là bạn trai của Lâm Tấn Nhiễm, sao lại như vậy chứ...

“Ôi, Chân Chân, cậu đi đâu thế?”

Sắc mặt Hà Chân lúc đỏ lúc trắng, cô ta xoay người vào phòng lấy túi, “Cơ thể tớ không thoải mái, tớ về trước đây.” Nói xong, không quay đầu lại đã đi luôn.

Tất nhiên Trần Húc Dương càng khó chịu hơn, anh ta vốn nghĩ nếu “bạn trai” của Lâm Tấn Nhiễm là một người bình thường, hiển nhiên anh ta nắm chắc phần thắng để cạnh tranh, nhưng khi biết bạn trai của cô là người đàn ông lúc nãy, trong lòng anh ta lạnh dần từng chút từng chút một...

“Quý Đồng, chúng ta làm sao đây?” Một nam sinh hỏi.

“Cái gì làm sao, tiếp tục uống thôi.” Ngô Quý Đồng nhìn bóng lưng đã đi xa của Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm, trong lòng âm thầm nghĩ, chẳng trách sự tử không thích Phó Tư Nguyên, thì ra đã có người trong lòng rồi, có điều, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào vậy?

Chu Chính Hiến đỡ Lâm Tấn Nhiễm đi dọc theo hành lang ra ngoài, nhân viên phục vụ đi trên hành lang vội đưa tay muốn giúp, nhưng đều bị Chu Chính Hiến dùng ánh mắt ngăn lại hết.

Thực ra lúc bọn họ vào tới cửa, đúng lúc nghe thấy tiếng nói chuyện của Hà Chân và Trần Húc Dương, cho nên đại khái là Chu Chính Hiến có thể hiểu được một chút, người đàn ông gọi là Trần Húc Dương đó thích cô ấy.

Mà cô lại dùng anh làm bia đỡ đạn.

“Chu Chính Hiến.” Lúc Lâm Tấn Nhiễm cúi đầu bước đi, bỗng nhiên lên tiếng khiến Chu Chính Hiến dừng bước lại, “Không thoải mái à?”

“Ừ, không thoải mái.” Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng nói.

Chu Chính Hiến khẽ nhún mày, “Cố nhịn một chút, tôi cho người đưa cô về.”

“Ừ... đúng rồi, vừa rồi tôi nói đùa thôi, tôi chỉ cảm thấy bọn họ phiền quá nhưng tôi không muốn về nhà.” Lâm Tấn Nhiễm dừng bước, lão đảo tựa vào tường, “Ý tôi là... Chu gia.”

“Được, vậy không về Chu gia, đi khách sạn nhé.” Mang một người say như thế này về quả thực không ổn lắm, Chu Chính Hiến nghĩ xong liền đưa tay kéo cô, “Lại đây.”

Anh vừa đưa tay, đột nhiên tay phải của Lâm Tấn Nhiễm đưa lên trước ngực anh. Chu Chính Hiến không kịp đề phòng, càng không ngờ cô lại đột nhiên tấn công, cho nên cứ như vậy bị cô kéo caravat đẩy vào tường.

Một tay của cô đỡ trước ngực anh, tay còn lại vất lên bờ vai anh để giúp mình đứng vững.

Chu Chính Hiến dừng lại vài giây, hơi híp mắt, “Cô làm gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, đưa ngón tay trở khẽ hất cằm anh, “Sao anh không hỏi tôi... tại sao không muốn về Chu gia?”

“Lâm Tấn Nhiễm.” Anh nhỏ giọng, trong giọng nói mang theo sự nhắc nhở, “Cô say rồi.”

“Tôi không say...” Lâm Tấn Nhiễm mím môi, người uống say đều như thế, luôn không nhận là mình say.

Chu Chính Hiến cup mắt nhìn cô, rõ ràng anh bị người ta “cợt nhả” nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, “Cô thực sự say rồi.” Hơn nữa còn say không nhẹ, nếu không lúc bình thường cô tuyệt đối sẽ không làm như thế.

Có điều anh cảm thấy phản ứng này của cô rất đáng yêu.

“Tôi thực sự không say.” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày.

“Cô say rồi.” Vẻ mặt Chu Chính Hiến rất nhã nhặn, nhìn bộ dạng này của cô nhưng không phát hiện ra sự dụ dỗ của bản thân.

Hình như Lâm Tấn Nhiễm hơi tức giận, cô thả anh ra, dứt khoát đi về phía trước.

“Đứng lại.” Chu Chính Hiến đưa tay kéo cô lại, nhưng vừa chạm vào cổ tay cô đã bị cô hất ra.

“Chu Chính Hiến.” Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm đứng lại, cô chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt lưu manh lúc này bây giờ lại có chút... tủi thân.

“Sau đó, anh có quay lại tìm tôi không?”

“Cái gì?” Say đến nỗi hồ đồ rồi sao, lúc thì bày ra bộ dạng này, lúc thì bày ra bộ dạng kia, bây giờ còn bắt đầu nói lung tung nữa. Chu Chính Hiến hơi bất đắc dĩ, xem ra phải gọi Chu Diễm đến giúp rồi.

“Tôi gọi điện thoại cho Chu Diễm, cô đợi tôi một lát.” Nói xong, Chu Chính Hiến lấy điện thoại ra gọi, nhưng mà điện thoại vừa reo đã bị người ta cướp mất.

Trong tay Lâm Tấn Nhiễm cầm điện thoại của anh, cô chậm rãi hỏi anh, “Tại sao anh lại nói không thích em?”

Rất lâu rất lâu trước đó, lúc Chu Diễm nói hình như cô có chút tình cảm với anh, anh nói: Sao lại có tình cảm với một cô bé được chứ. Lúc đó, cô trốn ở phía sau nghe được. Cô không hiểu, rõ ràng đối xử với cô tốt như vậy, tại sao lại không thích cô?

Chu Chính Hiến híp mắt lại, dòng suy nghĩ của cô hình như đi quá xa rồi, “Tôi nói không thích cô khi nào?”

“Vậy chẳng lẽ anh thích em sao?” Lâm Tấn Nhiễm trợn mắt, đôi mắt đen láy khiến người ta như bị hút vào trong đó.

Chu Chính Hiến nghẹn lời, không biết trả lời thế nào, câu hỏi này, vốn có chút vấn đề... Có điều anh nói chuyện như thế với một kẻ say làm gì?

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh không nói gì, lửa giận trong lòng càng bùng cháy, cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, đột nhiên cô đưa tay kéo lấy cổ anh, vừa dùng sức vừa cố gắng hạ thấp cổ anh xuống ngang bằng mình.

Mềm mại, hơi lạnh lạnh, lại còn mang theo hương vị của rượu đỏ, sự việc từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc chỉ vùn vện 2 giây. Chu Chính Hiến không

kip phản ứng, Lâm Tấn Nhiễm mơ mơ màng màng, sau đó, khung cảnh đông cứng lại.

Hiếm khi Chu Chính Hiến không biết tiếp theo nên hành động như thế nào, anh sững sờ nhìn Lâm Tấn Nhiễm, thời gian xung quanh dường như ngừng lại, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch.

“Thì ra môi của anh lại mềm như vậy.” Lâm Tấn Nhiễm duỗi ngón tay cái ra, mọng mẽ đặt lên môi anh, khi còn nhỏ đã từng nghĩ tới chỗ này rất lâu rồi, thì ra lại là như vậy.

“Thiếu, thiếu gia.” Hành lang phía trước truyền tới một giọng nói đầy khiếp sợ. Chu Diễm thấy hai người đứng sát nhau, trong lòng thầm hỏi hột, có phải anh ta xuất hiện không đúng lúc không?

“Đợi đã.” Lúc anh ta định đi qua, Chu Chính Hiến lên tiếng bảo anh ta đứng lại.

Chu Diễm khò sở quay người lại, “Dạ?”

Chu Chính Hiến đỡ lấy cái người nào đó vừa nói xong thì trực tiếp ngủ luôn, nhin lại nhin, rốt cuộc nói, “Qua đây đỡ một chút, giúp tôi đưa lên xe đi.”

“O? Ô, vâng, vâng.”

Ngày hôm sau, ở căn phòng của khách sạn nào đó.

Ở giữa chiếc giường trắng như tuyết có một chỗ nào đó nhô lên, đột nhiên, một cánh tay mảnh khảnh từ trong chăn thò ra ngoài...

“Reng reng reng reng.”

Âm thanh chói tai của di động đột nhiên vang lên, cái tay trên chăn khựng lại một chút, xoay xoay rồi sờ soạng sang bên cạnh.

Sau khi tìm thấy di động, ngón tay nhanh chóng tắt tiếng chuông đồng hồ báo thức.

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, mà trên giường vang âm thanh lục đục rời giường.

Lâm Tấn Nhiễm nửa tỉnh nửa mê ngồi dậy, cô đưa tay ấn huyệt thái dương, cảm giác đầu óc vừa đau vừa choáng làm người ta rất khó chịu. Nhưng mấy giây sau, bàn tay đang ấn huyệt thái dương chợt dừng lại, cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn, khung cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Không phải là phòng ngủ tập thể.

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, lúc nghiêng đầu thì đúng lúc thấy trên đầu giường đặt một hộp giấy ăn, mặt trên có in chữ, là một khách sạn lớn nào đó.

Khách sạn... sao cô lại ở đây?

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, trí nhớ vụn vặt cũng bắt đầu chậm rãi hợp lại trong đầu. Ngày hôm qua là sinh nhật của Ngô Quý Đồng, cô đã uống mấy ly rượu, hơi choáng, sau đó đi vệ sinh, sau đó lúc trở về... đi nhầm phòng bao?

Cô trợn mắt, hình như cô đi nhầm vào phòng Chu Chính Hiến. Sau đó thì sao? Anh điu cô đi tìm Ngô Quý Đồng?

Nghĩ một lúc lâu vẫn không nhớ ra, Lâm Tấn Nhiễm dứt khoát vén chăn rời giường.

Cô đi vào nhà vệ sinh, hơi buồn phiền nhìn bản thân mình trong gương, là rượu đó quá nặng hay do tư lượng của cô quá kém nhỉ, cô mới uống mấy ly mà đã say rồi sao?

Chương 14

“Reng reng reng...” Lúc Lâm Tấn Nhiễm rửa mặt xong đi ra thì di động đặt trên bàn cũng vang lên.

Cô nhìn một cái, số điện thoại lạ hoắc.

“Alô.”

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói rõ ràng và trầm thấp từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến, Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, “Chu Chính Hiến?”

“Ừ.”

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu, “Sao anh lại gọi điện thoại cho tôi.”

Sau khi nói xong câu này thì đầu dây bên kia im lặng một lúc, Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Sao thế?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy Chu Chính Hiến hơi bất đắc dĩ, anh nói, “Không có gì, mở cửa đi.”

Bỗng nhiên Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, mở cửa? Trong lòng cô bắt đầu thấp thỏm, chẳng lẽ tối qua anh đưa cô đến khách sạn sao?

Do dự một lúc, Lâm Tấn Nhiễm vẫn đi ra mở cửa. Quả nhiên, trước cửa có hai người đang đứng, Chu Chính Hiến mặc quần tây áo sơ-mi, còn Chu Diễm mặc trang phục nghiêm chỉnh đứng bên cạnh.

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm đảo qua đảo lại giữa hai người họ, cuối cùng dừng ở trên người Chu Chính Hiến, “Tối qua anh đưa tôi đến đây hả?”

Bình tĩnh, hờ hững, còn mang theo sự lạnh lùng... Chu Chính Hiến nhìn người phụ nữ trước mắt, dáng vẻ này quả là khác một trời một vực với tối hôm qua.

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Anh nhìn gì vậy?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Lâm Tấn Nhiễm, tử lượng của cô... không thích hợp để uống nhiều đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm suýt nữa đã trợn tròn hai mắt, “Do rượu đó quá mạnh thôi.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, “Anh còn chưa nói có phải là anh đưa tôi đến đây hay không nữa, sao anh không giao tôi cho Ngô Quý Đồng hả?”

“Đúng là tôi có nghĩ vậy.” Chu Chính Hiến khẽ nở nụ cười đầy hàm ý, “Nhưng người nào đó suýt nữa đã đu lên người tôi, cô cho rằng, tôi nên trực tiếp ném người nào đó sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, người nào đó trong miệng anh, là cô hả?!

Chu Chính Hiến thương thức vẻ mặt biến đổi của cô, tâm trạng lập tức tốt hơn, “Nếu tỉnh rồi thì đi thôi.”

Dứt lời, anh quay người đi về phía trước, chỉ là đi được mấy bước rồi mới phát hiện cô còn chưa đi theo, vì vậy anh lại quay đầu, “Sao thế?”

Lâm Tấn Nhiễm dựa người vào cửa, chậm rãi nói, “Hôm nay tôi không đi làm.”

Chu Chính Hiến hơi nhú mày, vẻ mặt đẹp trai càng trở nên dịu dàng hơn, “Không phải tôi đưa cô về Chu gia, mà là về trường học.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Cảm ơn, nhưng tôi qua đã phiền anh quá rồi, hôm nay tự tôi trở về là được.”

“Lâm Tấn Nhiễm.” Chu Chính Hiến cười nhạt gọi tên cô, nhưng ánh mắt thì lại rất sắc bén, anh nói, “Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

Hào hán không sợ thiệt thòi trước mắt, cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm vẫn phải thỏa hiệp.

Cô nghĩ, nếu như mọi người đều là thân sĩ, vậy cũng không cần không biết điều, miễn cho đến lúc nào đó lại bị lôi về.

Sau khi lên xe, Lâm Tấn Nhiễm vẫn ngồi ở ghế sau với Chu Chính Hiến. Còn Chu Chính Hiến, sau khi lên xe thì liền dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, dường như đang nghỉ ngơi.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn gương mặt của anh, trong đầu vẫn còn nhớ lời anh nói, “Nhưng người nào đó suýt nữa đã đu lên người tôi.”

Sau khi cô say, thế mà có thể làm chuyện không biết xấu hổ này à?

“Nhìn cái gì?” Không biết có phải anh có con mắt khác hay không, đột nhiên ngược mắt nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhanh chóng rời mắt đi, giả vờ bình tĩnh nói, “Thời tiết hôm nay đẹp thật.”

Vẻ mặt Chu Chính Hiến giống cười mà không phải cười, “Sao thế, lại có câu hỏi muốn hỏi tôi à?”

Lâm Tẩn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, “Cái gì gọi là lại, tôi không có câu hỏi muốn hỏi anh.”

Chu Chính Hiến thản nhiên nói, “Đoạn ký ức nhỏ nhất đó của cô đã mất sạch sành sanh rồi.”

Hôm qua người phụ nữ này vẫn còn lôi lôi kéo kéo anh hỏi “Tại sao anh lại nói không thích em?”, hôm nay giống như đã trở thành một người hoàn toàn khác vậy.

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, “Ý anh là gì?”

Nhưng Chu Chính Hiến không nói nữa, lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy anh mặc kệ mình thì trong lòng rất buồn phiền, vì vậy đưa tay chọc chọc vai của Chu Diển ngồi ghé trước, Chu Diển quay người lại, vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm chỉ chỉ Chu Chính Hiến, thấp giọng hỏi, “Hôm qua anh cũng ở đó hả?”

Khóe miệng Chu Diển giật giật, “Trước đó thì không, nhưng sau đó thì có.”

“Sau khi tôi say thì nói lung tung lắm hả?”

“Không biết... quá xa, tôi không nghe được.”

“Vậy tôi làm chuyện gì bậy bạ rồi hả?”

Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm phát hiện sắc mặt Chu Diển thay đổi, ánh mắt cô trầm xuống, “Tôi làm gì rồi?”

Chu Diển há miệng, vừa muốn nói lại phát hiện một ánh mắt sắc bén đang nhìn anh ta, không biết từ lúc nào vị Đại Phật đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở phía sau kia đã ngược mắt nhìn anh ta, ánh mắt đó, rõ ràng nói cho anh ta biết nếu dám làm mồm một câu thì sẽ trực tiếp ném anh ta ra ngoài.

Chu Diển ho khan hai tiếng, nói qua loa, “Cũng không làm gì...Tôi không nhìn thấy gì hết.” Nói xong, giống như trốn tránh vội xoay người đi.

Lâm Tẩn Nhiễm, “?”

Cả đường đi đều im lặng, xe dừng lại dưới tầng kí túc xá.

Lâm Tẩn Nhiễm bước ra khỏi xe, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, “Chu tiên sinh, cảm ơn anh.”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn một cái, giọng nói không cảm xúc vang lên, “Đừng khách sáo.” “Tẩn Nhiễm.” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn sang, thấy một người đàn ông với vóc dáng cao lớn đang đi tới phía cô, Lâm Tấn Nhiễm hơi bất ngờ, “Tu Nguyên? Sao anh lại ở đây?”

Đã lâu không gặp, anh ta vẫn nghiêm túc như thế, tuy gặp lại bạn cũ nhưng vẻ mặt cũng không mang theo chút ý cười nào.

Sau khi Phó Tu Nguyên đến gần, vô cùng thân thiết gõ đầu cô một cái, “Gọi điện thoại mà em cũng không nghe máy, đi đâu vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm lấy điện thoại từ trong túi ra, sau khi liếc nhìn một cái thì quơ quơ trước mặt Phó Tu Nguyên, “Hết pin rồi.”

Vẻ mặt Phó Tu Nguyên rất bất lực, “Đã lớn thế này rồi mà vẫn không thể làm người ta bớt lo lắng.”

Lâm Tấn Nhiễm nhún vai, “Hết pin thì tại sao lại trách em?”

Phó Tu Nguyên nhìn cô một cái, ánh mắt lướt qua phía sau cô. Vừa nhìn thì ánh mắt Phó Tu Nguyên và Chu Chính Hiến ngồi trong xe chạm nhau, hai người gật đầu với nhau, đều không nói gì, có điều bầu không khí này hơi kỳ quái.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm không quan tâm cho lắm, cô chọc chọc vào cánh tay Phó Tu Nguyên, “Sau này muốn đến thì nói cho em sớm một chút, nếu không có thể em không ở trường đâu.”

Phó Tu Nguyên không để ý câu nói này của cô, ánh mắt anh ta chưa thu lại, chỉ nói, “Anh ta là ai?”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn một cái, “À, kim chủ của em đây.”

Phó Tu Nguyên sững sờ, “Cái gì?”

Chính xác là Lâm Tấn Nhiễm đang chờ vẻ mặt cứng đờ này của anh ta, rốt cuộc cũng không kìm lòng được mà bật cười thành tiếng, “Anh ấy là chủ nhân của gia đình em làm bác sĩ tu, thế nên mới đưa em về trường.”

Sau khi Phó Tu Nguyên nghe xong thì sắc mặt cũng dịu lại.

“À đúng rồi, anh đợi em một lát.” Dường như Lâm Tấn Nhiễm nhớ ra điều gì đó, cô quay người chạy theo chiếc xe.

Chu Chính Hiến còn chưa rời đi, anh vẫn ngồi trong xe nhìn cô và người đàn ông kia đùa giỡn, lại nhìn gương mặt nghiêm chỉnh của cô đang đi tới.

Cô đứng ở trước cửa sổ xe, hơi cúi người xuống để anh có thể thấy cô, “Chu tiên sinh, quên không nói, đến giờ uống thuốc rồi đó.”

Chu Chính Hiến không ngờ cô quay lại là muốn nói câu này, sau khi bắt ngờ thì khóe miệng hơi cong lên.

Lâm Tấn Nhiễm nói xong, không chờ phản ứng của anh đã quay đầu nhìn Chu Diễm ngồi phía trước, “Hôm nay Chu tiên sinh lại làm bày trò để không phải uống thuốc sao?”

Chu Diễm mím môi, cố gắng nhịn cười, “À... là còn chưa uống thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, lại quay sang nhìn anh, “Chu tiên sinh, anh có thể phối hợp một chút không?”

Chu Chính Hiến nhú mày, bỗng nhiên muốn trêu chọc cô, “Hình như cô nói hôm nay không làm việc mà, cho nên cô không có nghĩa vụ quản tôi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật nhưng cô vẫn kiên nhẫn nói, “Nói thì nói thế thôi, nhưng đây là trách nhiệm của bác sĩ.”

Chu Chính Hiến, “Thật không?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt, “Chu Diễm, đợi lát nữa lập tức lấy thuốc nhé!”

Chu Diễm hiểu ý, ra dấu tay OK. Thấy vậy, lúc này Lâm Tấn Nhiễm mới yên tâm quay người đi về hướng Phó Tư Nguyên.

Xe chậm rãi rời đi, trên kính chiếu hậu, bóng hình của một nam một nữ càng ngày càng nhỏ. Chu Chính Hiến rời mắt đi, đôi mắt đen như mực làm người ta không nhận biết được cảm xúc.

Anh đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh khi nãy, anh rất ít khi thấy Lâm Tấn Nhiễm cười chân thành như vậy, ồ, bộ dạng cô đối xử với người khác như thế làm anh cảm thấy hơi ngứa mắt.

“Thiếu gia.” Chu Diễm gọi anh một tiếng, đưa viên thuốc trong tay cho anh.

Chu Chính Hiến nhìn một cái, nhớ lại vẻ mặt dỗ dành lúc rời đi của người nào đó thì tâm trạng lại tốt lên.

Anh đưa tay nhận lấy thuốc.

Chu Diễm thấy Chu Chính Hiến phối hợp như vậy thì xúc động vô cùng, “Lâm Tấn Nhiễm đúng là có chút tác dụng.”

“Đúng rồi, hôm qua...” Chu Diễm do dự một lúc vẫn hỏi, “Lúc nào thì hai người, khụ khụ, thân thiết như thế?” Chu Diễm còn rất đắn đo khi dùng từ “thân thiết”.

Chu Chính Hiến nhìn anh ta một cái, “Có vấn đề gì sao?”

“Không... chỉ cảm thấy trước đây cậu sẽ không quan tâm đến mấy chuyện vô bổ của người khác thôi.” Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Chu Chính Hiến, Chu Diễm dần dần im lặng.

À... thực ra anh ta còn chưa nói xong đâu, lần này thiếu gia không chỉ quan tâm đến mấy chuyện không đâu, còn đặc biệt ở lại khách sạn đó một đêm, sau đó ngày hôm sau còn đưa người ta về trường nữa.

Anh ta chỉ muốn biết thiếu gia đang nghĩ cái gì thôi.

Nhưng anh ta chờ một lúc lâu vẫn không thấy Chu Chính Hiến nói chuyện, đúng lúc anh ta nghĩ anh sẽ không mở miệng thì đột nhiên Chu Chính Hiến lại nói, “Chỉ là cảm thấy... cô ấy khá thú vị.”

Lâm Tấn Nhiễm dẫn Phó Tư Nguyên đến quán gần trường học ăn cơm.

“Sao anh lại đến đây, có chuyện tìm em à?”

“Không có chuyện thì không thể tìm em sao?” Phó Tư Nguyên xé lớp bọc đôi đũa dùng một lần ra, đưa đũa cho cô, “Ngày mai phải về khu quân sự rồi nên muốn tới thăm em một chút.”

“Ừ, gần đây cha em vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt, em yên tâm đi.” Phó Tư Nguyên ngừng một chút mới nói, “Đúng rồi, đợi lát nữa điện thoại đầy pin thì xem thử xem có nhận được tin nhắn không?”

“Tin nhắn gì?”

“Tin nhắn từ ngân hàng.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Anh gửi tiền cho em?”

Phó Tư Nguyên gấp cho cô mấy miếng thịt, “Không nhiều tiền đâu.”

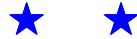
Lâm Tấn Nhiễm giống cười mà không phải cười nhìn anh ta, “Lúc trước anh cũng nói với mẹ em là không nhiều tiền, kết quả thẻ của bà lại nhận được hơn 10 vạn.”

Phó Tư Nguyên ho khan mấy tiếng, “Từ nhỏ bác đối xử với anh tốt như vậy, anh vào nghề này cũng là ảnh hưởng từ bác, bác khó khăn thì tất nhiên anh phải giúp đỡ chứ.”

Lâm Tấn Nhiễm biết con người anh ta một khi đã nhận định cái gì thì không thể thay đổi được, vì vậy cô cũng không dài dòng từ chối tiền nữa, “Anh để tiền mà cưới vợ đi, trước khi anh kết hôn em sẽ trả lại.”

Phó Tư Nguyên hơi cứng người, giọng nói trầm xuống, “Được.”

Chương 15

“**E**m vừa nói người kia là chủ nhân gia đình mà em làm bác sĩ tư hả?”

“Vâng.”

“Em chăm sóc sức khỏe của anh ta à?”

Lâm Tấn Nhiễm tùy ý gảy gảy hạt cọm, “Cơ thể anh ấy không tốt, em chỉ thỉnh thoảng mới đi theo bên cạnh anh ấy thôi, nhưng phần lớn thời gian em làm trợ lý cho bác sĩ Dương bên chỗ bọn họ.”

“À, nhà bọn họ ở đâu, anh ta tên gì?”

Lâm Tấn Nhiễm buồn cười nhìn anh ta một cái, “Anh đang điều tra hồ khẩu hả?”

Phó Tư Nguyên liếc cô một cái, bày ra dáng vẻ anh trai, “Anh chỉ đang quan tâm em thôi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Anh ấy là Chu Chính Hiến.”

“À... Cái gì?!” Bỗng nhiên Phó Tư Nguyên cứng đờ, “Em nói anh ta là ai?”

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, ý cười dần thu lại, “Chu Chính Hiến.”

“Lâm Tấn Nhiễm!” Đột nhiên Phó Tư Nguyên đập bàn, tiếng động này cũng làm mấy người ở bàn bên cạnh sôi nổi liếc mắt sang. Lâm Tấn Nhiễm vỗ vào bàn tay của anh ta, “Anh kích động như vậy làm gì?”

Phó Tư Nguyên há miệng, sao anh ta có thể không kích động đây, anh ta gặp cô năm 20 tuổi, lúc đó cô là một cô bé 15 tuổi giống như bị tự kỷ vậy, anh ta phải tốn thời gian hai năm cô mới chịu nói chuyện với anh ta. Sau đó bọn họ càng ngày càng thân thiết, anh ta cũng thường sang nhà cô chơi.

Chú và dì nói, cha mẹ của Lâm Tấn Nhiễm đã mất sau trận động đất, ký ức trong đầu bị mất một chút, bọn họ không muốn nhắc lại quá khứ của cô, tránh cho cô đau lòng.

Nhưng có một lần, anh ta thấy cô nằm trên sofa ngủ nhưng nước mắt rơi đầy mặt mà lại không biết, trong miệng cô lại nghẹn ngào gọi một cái tên, chính là Chu Chính Hiến.

Cũng nhờ có sự cố gắng mà cô đã thật lòng coi anh ta là một người bạn, lúc đó cô mới dần dần tiết lộ một ít chuyện quá khứ, thực ra thì cô không mất trí nhớ, không quên một ai cả, cha mẹ cũng không mất trong trận động đất, chỉ là... cô không muốn trở về ngôi nhà đó thôi.

Anh cũng dần dần hiểu rõ, Chu Chính Hiến trong miệng của cô là một người rất quan trọng với cô, cực kỳ quan trọng.

“Không phải em nói là không muốn trở về chỗ đó sao, em, em, tại sao em lại đi đến đó?” Phó Tư Nguyên hơi hoảng hốt, lý do sợ hãi... có lẽ chính là người kia, anh ta sợ người quan trọng trong lòng của cô xuất hiện.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, “Bọn họ vốn không biết em là ai, em chỉ là người xa lạ, tại sao em lại không thể trở về? Em đi đến đó để kiếm tiền, chỉ như thế thôi.”

Ánh mắt Phó Tư Nguyên trầm xuống, “Vậy, vậy Chu Chính Hiến kia thì sao, em thấy anh ta, chẳng lẽ sẽ không...”

“Sẽ không cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm giống cười mà như không cười hỏi.

Phó Tư Nguyên cup mắt xuống, “Lẽ nào em không sợ mình thích anh ta sao, Lâm Tấn Nhiễm, trước đây không phải là em thích anh ta à?”

Ánh sáng trong mắt Lâm Tấn Nhiễm hơi lóe lên, ừ, rất thích.

Nhưng, đó cũng chỉ là trước kia thôi...

Tiền Phó Tư Nguyên đi, Lâm Tấn Nhiễm trở về kí túc xá.

“Tấn Nhiễm.” Cô vừa vào cửa, hai người bạn cùng phòng đã đi tới gần cô, “Cậu về rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn bọn họ, “Ừ, sao vậy?”

“Không có gì, lúc nãy Dao Dao nói là thấy cậu ở dưới tầng.”

Dao Dao vội vàng gạt đầu, “Ừ, lúc nãy mình đang xuống dưới tầng thì đúng lúc thấy cậu bước ra khỏi một chiếc xe.”

“Vậy à?” Lâm Tấn Nhiễm để túi xách trên bàn của mình, khẽ cười, “Trùng hợp thế.”

Dao Dao đỏ mặt, “Cái gì mà trùng hợp chứ, trọng điểm của tớ là xe, xe đó nhìn qua đã biết là đất tiền rồi! Người đó là ai vậy?”

Hiện nay quan hệ của Lâm Tấn Nhiễm và mấy bạn cùng phòng cũng là quan hệ “ở chung” mà thôi, nhưng ấn tượng của Lâm Tấn Nhiễm với bọn họ cũng không xấu, hai người này đều là người thích vui chơi náo nhiệt, bình thường cô không ở trong phòng nên ít giao lưu với bọn họ.

“Là chủ nhân của gia đình nơi tớ làm thêm.”

“À... Vậy à?”

“Ừ.”

Lâm Tấn Nhiễm nói xong thì cầm khăn tắm và quần áo vào phòng tắm, hai người còn lại nhìn nhau, “Dao Dao, cậu nói người ngồi trên xe rất đẹp trai hả?”

“Đúng vậy, siêu cấp đẹp trai luôn.” Dao Dao nghiêng đầu nói, “Sao tớ không gặp được một người như vậy chứ?”

Bạn cùng phòng khác, Viên Thanh nói, “Thật sự là do làm thêm mới quen biết sao? Chắc sẽ không phải là quan hệ không đứng đắn đấy chứ?”

“Này này.” Dao Dao chọc chọc eo bạn cùng phòng, “Tấn Nhiễm là người trâu bò như vậy thì làm sao có quan hệ không đứng đắn với người khác được, suy nghĩ của cậu cũng lệch lạc quá rồi.”

Viên Thanh bĩu môi, thấp giọng nói, “Không phải, tớ chỉ thấy cậu ấy liều mạng làm thêm như thế, chắc trong nhà cũng thiếu tiền, bây giờ trên TV hay chiếu đó, dựa vào vẻ ngoài của cậu ấy thì phải có cao phú soái¹ nhìn trúng mới đúng...”

(1) Cao phú soái: cao to, giàu có, đẹp trai. Cụm từ này chuyên dùng để chỉ mấy anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có, lại vừa trí thức.

“Đừng nói lung tung, cậu ấy còn khinh thường cơ mà.”

“Ồ, Dao Dao, cậu hiểu rõ quá nhỉ.”

“Phải phải.”

Viên Thanh lắc lắc đầu, “Tấn Nhiễm có biết trong phòng chúng ta có một người là fans nào của cậu ấy không nhỉ?”

Dao Dao trừng mắt với Viên Thanh, “Làm người thì phải khiêm tốn, cậu hiểu chưa?”

Đại viện Chu gia.

Thời tiết hôm nay rất tốt, Chu Chính Hiến vất vả lắm mới được hôm rảnh rỗi ngồi ở trong đình thưởng thức trà.

“Chu Chính Hiến.” Giọng nói không kiên nhẫn cùng với tiếng bước chân của người nào đó đi tới, Chu Chính Hiến ngước mắt, chỉ thấy Chu Duy Ân đang đứng dưới bậc thang nhìn anh.

“Có chuyện gì?” Trong cái nhà này, người gọi thẳng tên anh cũng chỉ có anh ta... À không đúng, thỉnh thoảng người phụ nữ Lâm Tấn Nhiễm kia cũng thế. Chu Duy Ân tiến lên vài bậc thang, đặt mông ngồi xuống trước mặt anh, “Bác sĩ nhỏ kia đâu rồi, Lâm Tấn Nhiễm đó, sao tôi không tìm thấy cô ấy?”

Nhiệt độ vừa phải, thời gian vừa đúng, Chu Chính Hiến cầm ấm trà lên, rót trà vào chén, “Không tìm thấy cô ấy thì em đến tìm anh à?”

Chu Duy Ân tiện tay cầm chén trà lên, uống một hơi hết sạch, “Không tìm ở chỗ anh thì tìm ở đâu? Không phải cô ấy là bác sĩ tư của anh hả?”

“Cô ấy không ở chỗ anh.”

“Vậy khi nào cô ấy đến?”

Bộ dạng Chu Chính Hiến vẫn rất nhẹ nhàng, “Không biết.”

Chu Duy Ân trầm mặc một lúc, đột nhiên nói, “Vậy tốt rồi, tôi thấy có lẽ anh cũng không thiếu bác sĩ tư, Lâm Tấn Nhiễm cho tôi đi, anh tìm người khác.”

Tay đỡ chén trà của Chu Chính Hiến dừng lại một chút, “Nếu anh không muốn thì sao?”

Chu Duy Ân giễu cợt, “Dù sao không có cô ấy cũng chẳng sao, anh không thể nhường cho đứa em trai này à?”

Khóe môi Chu Chính Hiến cong lên, “Bây giờ đã biết mình là em trai anh rồi hả?”

Chu Duy Ân lườm anh một cái, quay đầu không nói lời nào.

“Có điều, Duy Ân...” Ánh sáng trong mắt Chu Chính Hiến lóe lên, “Sao em biết anh không có cô ấy cũng chẳng sao, lẽ như anh thật sự không có cô ấy là không được thì sao?”

Chu Duy Ân ngẩn ra, “Cái gì?”

Sau khi Lâm Tấn Nhiễm đến Chu gia, đầu tiên để quần áo để tắm rửa trong hai người vào trong phòng, sau đó mới đi đến phòng y tế.

“Tấn Nhiễm, cô đến rồi à?”

“Vâng, bác sĩ Dương.” Lâm Tấn Nhiễm chào hỏi ông một chút, sau đó bắt đầu công việc thường ngày của cô, ai biết lão Dương lại vỗ vỗ vai cô, “Đầu tiên mang thuốc này tới phòng tam thiếu gia đi.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Thuốc đau dạ dày? Cậu ấy làm sao vậy ạ?”

“Ngày nào cũng ăn uống bậy bạ, thuốc đau dạ dày nó uống suốt rồi.” Lão Dương nói tiếp, “Sáng nay tam thiếu gia vừa tới, nói là nếu cô tới thì bảo cô tự mang thuốc qua, người khác đưa đến thì cậu ấy sẽ không uống.”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Còn lấy bản thân ra làm trò cười.”

Lão Dương bắt đắc dĩ, “Tam thiếu gia buông thả quen rồi... nhưng tại sao cậu ấy nhất định phải bảo cô đưa nhỉ? Tấn Nhiễm, có phải cậu ấy lại làm khó cô không?”

“Không đâu ạ.” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười rồi nhận lấy thuốc đau dạ dày, “Cậu ấy không dám đâu.”

Lão Dương sừng sốt, “Hả?”

Sau khi Lâm Tẫn Nhiễm nhận lấy thuốc thì lập tức đi tìm Chu Duy Ân, nhưng không nghĩ tới khi đến phòng anh ta thì lại trống không. Người hầu nói cho cô biết, Chu Duy Ân đã đi tới vườn hoa rồi, Lâm Tẫn Nhiễm không còn cách nào khác, lại men theo đường đi tới vườn hoa.

Đọc theo đường đá uốn lượn một lúc, vòng qua hòn núi giả, cuối cùng cô cũng thấy Chu Duy Ân đang ngồi trong đình, chỉ là... sao anh ta lại ngồi cùng với Chu Chính Hiến vậy?

Bước chân Lâm Tẫn Nhiễm hơi khựng lại, ngược mắt nhìn khung cảnh trước mặt. Một đen một trắng, một đơn giản dịu dàng, một thoải mái phóng khoáng, rõ ràng là như lửa với nước nhưng hình ảnh hai người ngồi chung lại vô cùng hài hòa.

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn một lúc rồi nhắc chân đi tới phía trước, hai người trong đình nghe thấy tiếng động cũng ngược mắt nhìn về phía cô.

“Lâm Tẫn Nhiễm?!” Lúc Chu Duy Ân nhìn thấy cô thì sự vui mừng trên mặt đều không che giấu được, anh ta vội đứng lên đi về phía cô, “Bác sĩ như cô có thể có trách nhiệm chút không, tôi bị bệnh, đi tìm cô mà chẳng thấy người đâu.”

Lâm Tẫn Nhiễm lườm anh ta một cái, “Lẽ nào Chu gia các anh chỉ có tôi là bác sĩ thôi sao?”

Vẻ mặt Chu Duy Ân không thay đổi, “Tôi cứ muốn tìm cô đây, thì sao?”

“Ấu trĩ.” Trên mặt Lâm Tẫn Nhiễm là sự ghét bỏ, nhưng cuối cùng vẫn phải nói, “Đến đây nào, uống thuốc đau dạ dày đi.”

Chu Duy Ân ồ một tiếng, rất quen thuộc gác cánh tay lên vai cô. Lâm Tẫn Nhiễm hất cánh tay anh ta ra, anh ta lại chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gác lên. Cô lại hất ra, anh ta lại gác lên tiếp.

“Chu Duy Ân.” Lâm Tẫn Nhiễm liếc mắt, nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng.

Chu Duy Ân nhún nhún vai, làm bằm một câu, “Đồ keo kiệt.”

Lâm Tẫn Nhiễm quay đầu không để ý anh ta, cô đi lên bậc thang, đứng trước mặt Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, tôi mượn chén nước một chút nhé.”

Chu Chính Hiến nhìn hành động vừa nãy của hai người, anh cụp mắt, trong giọng nói không có cảm xúc gì, “Ngồi đi, uống trà.”

“Cảm ơn.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngồi xuống, tất nhiên Chu Duy Ân cũng đi tới ngồi bên cạnh cô.

“Tam thiếu gia, nghe bác sĩ Dương nói cậu say rượu thành thói, dạ dày bị cậu uống đến nổi hồng rồi à?”

Chu Duy Ân ngồi không nghiêm chỉnh, “Đừng nghe lão Dương nói linh tinh.”

“Nếu chỉ là nói linh tinh thì cậu còn uống thuốc làm gì?” Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm hung dữ nhìn Chu Duy Ân, đương nhiên, cũng có kiểu đối xử giống như trẻ con... cảm giác yêu quý, “Về sau uống ít rượu thôi, ăn cơm cũng phải đúng giờ, nghe không?”

Chu Duy Ân dụi dàng nhìn cô, “Bác sĩ nói cái gì thì chính là cái đó.”

Lông mày Chu Chính Hiến khẽ nhíu lại, từ lúc nào thằng nhóc này lại nghe lời đến vậy? Anh lại nhìn người phụ nữ trước mặt, chỉ thấy cô gõ gõ đầu Chu Duy Ân, lông mày càng nhíu chặt hơn, quả nhiên là đáng vẻ rất quan tâm đến Chu Duy Ân.

Trong lòng Chu Chính Hiến thâm cười lạnh, rốt cuộc là bác sĩ của ai đây?

“Uống thuốc đi.” Lâm Tấn Nhiễm đưa viên thuốc cho Chu Duy Ân, Chu Duy Ân cầm mấy viên thuốc đặt trong lòng bàn tay, thuận tiện lấy chén nước mà Chu Chính Hiến đã rót, nhưng sau khi uống một hớp thì trực tiếp ném chén nước đi, “Fuck... nóng quá.”

Đột nhiên anh ta trừng mắt nhìn Chu Chính Hiến, “Anh muốn làm tôi bỏng à?”

Chu Chính Hiến chậm rãi ngược mắt, hình như không phát hiện anh ta bị nước làm bỏng, “Nóng lắm à? Sao em không uống từ từ thôi?”

Chu Duy Ân tức giận nói, “Tôi uống thuốc đương nhiên lập tức phải uống nước rồi, tôi không biết nước của anh lại nóng như vậy.”

Chu Chính Hiến à một tiếng, “Anh cũng không biết em lại uống nhanh như thế.”

Chu Duy Ân

Lâm Tấn Nhiễm

Chương 16

Bởi vì Chu Duy Ân còn chưa nuốt thuốc xuống, cho nên phát hiện bây giờ trong miệng toàn là vị đắng.

“Cho tôi một chén trà.” Nói xong thì dừng lại một chút, “Ấm ấm thôi.”

Chu Chính Hiến cười rất “hiền lành”: “Bây giờ chưa ấm đâu.”

Chu Duy Ân nhìn anh với ánh mắt khó chịu, lại xoay người nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Cô pha cho tôi chén trà đi, tôi không muốn uống trà của anh ta.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta, “Sao cậu lắm vấn đề thế?”

Khuôn mặt Chu Duy Ân lạnh xuống không nói gì nữa, đúng lúc này Chu Chính Hiến vỗ vỗ vị trí bên cạnh anh, “Qua đây.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, ngược mắt nhìn, chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm và gương mặt dịu dàng của Chu Chính Hiến đang nhìn cô.

“Còn chưa qua à?” Chu Chính Hiến cong ngón tay gõ gõ cái bàn gỗ một cái, “Tôi nhớ là tay nghề pha trà của cô rất tốt mà.”

“À.” Thì ra là gọi cô.

Lâm Tấn Nhiễm không nhìn nữa, đứng lên đi tới. Cô ngồi xuống chỗ chủ vị, Chu Chính Hiến liền lùi lại, chống cằm nhìn.

Cảnh xuân trong vườn hoa vô cùng đẹp, làn gió ấm áp thổi tới làm cho người ta hơi buồn ngủ. Nhưng lúc này Lâm Tấn Nhiễm lại không muốn ngủ, mà là... hoảng hốt.

Bởi vì hình ảnh này quen thuộc biết bao.

Từng có lúc, cô cũng ở bên cạnh Chu Chính Hiến pha trà, lúc đó cô pha còn chưa tốt nên anh cầm tay hướng dẫn cô, Chu Duy Ân cũng giống như bây giờ vậy, rõ không biết tí gì về nghệ thuật pha trà nhưng vẫn ở đây uống chừa.

Có lẽ là bởi vì nhớ tới chuyện xưa tốt đẹp, khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm thấp thoáng nụ cười, đơn thuần, ấm áp, không mang theo bất kì tâm trạng nặng nề nào. Cô thu lại tất cả ngụy trang và nanh vuốt, khiến người ta cảm thấy như ngày xuân nắng ấm, chói mắt nhưng lại rất thoải mái.

Ánh mắt trong trẻo của Chu Chính Hiến rơi trên người cô, đôi mắt luôn luôn yên tĩnh hơi gợn sóng. Mà Chu Duy Ân thì lại chớp chớp mắt nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, không giống như sự mờ mịt của Chu Chính Hiến, ánh mắt của anh ta là sự ham muốn trần trụi.

Phụ nữ bên cạnh anh ta rất nhiều, nói thích thì cũng có rất nhiều, nhưng những người đó không thể làm cho anh ta dừng mắt lại được. Anh ta cũng không biết tại sao, chính là thích thân thiết với Lâm Tẫn Nhiễm thôi.

Chẳng lẽ anh ta có khuynh hướng thích bị ngược đãi? Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì khóe miệng Chu Duy Ân giật giật.

Lâm Tẫn Nhiễm đang nghiêm túc pha trà, rót nước, cho nên cũng không phát hiện ánh mắt của hai người bên cạnh được.

“Lâm Tẫn Nhiễm, tay của cô nhìn đẹp thật đấy.” Chu Duy Ân nói thẳng.

Quả thực, đôi tay này của Lâm Tẫn Nhiễm lúc cầm dao mổ thì rất lạnh lẽo vô tình, lúc cầm chén trà lại dịu dàng tinh tế, tay của cô thon dài trắng nõn, sẽ làm cho người ta nhớ tới mây cô gái của vùng sông nước Giang Nam.

“Cảm ơn.” Lâm Tẫn Nhiễm tùy ý đáp một tiếng.

Chu Chính Hiến liếc Chu Duy Ân một cái, đột nhiên nhú mày ho khẽ mấy tiếng. Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, nghiêng đầu nhìn anh, “Anh không thoải mái sao?”

Chu Chính Hiến lạnh nhạt đáp, “Không phải.”

Lâm Tẫn Nhiễm không tin, cô nhìn quần áo của anh.

Lúc ở nhà anh ăn mặc rất nhàn nhã, áo len màu trắng cổ tròn, quần đen đơn giản. Thế nhưng giờ phút này anh lại không khoác thêm một chiếc áo khoác nào cả.

“Áo khoác đâu?” Cô nhú mày hỏi.

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, “Tôi không lạnh.”

“Đừng tưởng rằng thời tiết hôm nay tốt, ấm áp một chút thì anh muốn làm gì cũng được.” Dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm vẫy tay với một cô bé đứng cách đó không xa, “Đi lấy áo khoác của Chu tiên sinh đến đây.”

Cô bé gật đầu đồng ý, mấy phút sau cầm một cái áo khoác màu đen lớn đến.

Lâm Tẫn Nhiễm nhận lấy, tiện tay khoác lên người của Chu Chính Hiến, “Đừng để bị lạnh, nếu không phiền phức lắm.”

Chu Chính Hiến cong môi, “Trong mắt cô, tôi yếu đuối như vậy à?”

“Cũng không phải, đại thiếu gia Chu gia kiên cường cứng rắn sao có thể yếu đuối được.” Lâm Tẫn Nhiễm cười nói, “Chỉ là bất kể người có lợi hại như thế nào thì phải biết tự chăm sóc mình chứ.”

Nụ cười Chu Chính Hiến hơi dừng lại, vừa muốn nói cái gì thì thấy người phụ nữ trước mắt lại bá đạo nói tiếp, “Hơn nữa, tôi là bác sĩ do anh mời tới, tôi phải chịu trách nhiệm với sức khỏe của anh.”

Về mặt Chu Chính Hiến rất dịu dàng, ừ, chịu trách nhiệm, xưa nay bác sĩ đi theo anh vẫn không có ai tùy tiện làm bậy như vậy đâu.

“Vậy tôi thì sao?” Chu Duy Ân không thể chịu nổi cảnh bọn họ “liếc mắt đưa tình” nên khó chịu nói chen miệng vào, “Sức khỏe của tôi cô có chịu trách nhiệm không?”

Lâm Tẫn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Ngoan ngoãn ăn cơm, uống ít rượu thôi.”

“Vậy thôi hả?” Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Cô biết khoác áo cho anh ta, sao không nghĩ xem tôi có lạnh hay không?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh ta với ánh mắt khó hiểu, “Chu tam thiếu gia, cậu mặc nhiều như vậy rồi, còn muốn mặc thêm sao?”

Chu Duy Ân: “...”

Chu Chính Hiến nhìn Chu Duy Ân một cái, khẽ cười, anh bình tĩnh khép áo khoác lại.

Chu Duy Ân trừng mắt nhìn anh, thấy ánh mắt “khiêu khích” và động tác như vậy thì lửa giận trong lòng bùng lên.

Không nhường bác sĩ tư đứng không, một ngày nào đó ông đây sẽ cướp người cho mà xem!

Ngâm trà xong, Lâm Tẫn Nhiễm xếp chén theo hình tam giác, bắt đầu rót trà. Cô vòng qua vòng lại dọc theo chén trà, rót trà theo một vòng tuần hoàn, sau ba vòng, cô rót tất cả trà còn lại trong ấm vào mỗi chén, phân chia rất đều, động tác nhẹ nhàng liền mạch.

“Sao cô phải đổ đi nhiều như vậy?” Chu Duy Ân nhìn thấy thì rất khó hiểu.

“Thứ đổ đi là thứ phẩm, còn lại mới là tinh hoa.” Lâm Tẫn Nhiễm nói.

Lông mày Chu Duy Ân nhíu lại, “Không phải đều nằm trong cùng một ấm à, phiền phức như vậy làm gì?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhíu mày, “Nghệ thuật pha trà vốn là như vậy, động tác vừa rồi gọi là...”

Chu Chính Hiến, “Quan Công¹ tuần tra thành, Hàn Tín² điểm binh.”

(1) Quan Vũ, cũng được gọi là Quan Công, biểu tự Vân Trường hoặc Trường Sinh là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị.

(2) Hàn Tín, còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được Hán Cao Tổ Lưu Bang ca ngợi là “Nắm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu.” thời Hán Sở

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, quay đầu nhìn sang Chu Chính Hiến, lúc này anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, đột nhiên trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm hơi run rẩy.

Rất lâu rất lâu trước đây, anh cũng nói như vậy với cô, mấy kiến thức và điều cần chú ý trong nghệ thuật pha trà này đều do anh dạy cô. Cô nhớ, lúc đó cô cũng thấy phiền phức, nhưng anh lại cười nói, lao động khổ cực mới đổi lấy kết quả ngọt ngào nhất...

“Để tôi uống thử xem cô không chế như thế nào.” Ngón trỏ của Chu Chính Hiến gõ gõ trên bàn, Lâm Tẩn Nhiễm lấy lại tinh thần, dùng kẹp đưa chén trà tới trước mặt anh.

Chu Chính Hiến cầm lấy chén trà, lúc cầm lên, đầu tiên ngửi một chút, sau đó hơi mím môi uống một ngụm. Anh không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng những động tác tao nhã sang trọng của anh khiến người khác không thể rời mắt.

Lâm Tẩn Nhiễm nhận ra anh rất vừa lòng, quả nhiên, Chu Chính Hiến đặt chén trà xuống, khẽ nói, “Không tệ.”

Chu Duy Ân chẳng muốn làm mấy dáng vẻ như vậy, anh ta trực tiếp lấy một chén uống một hơi hết sạch, “Vẫn là trà của cô uống ngon, người nào đó không sánh được với cô.” Thực ra anh ta không phân biệt được trà của Lâm Tẩn Nhiễm và Chu Chính Hiến pha có gì khác nhau, ngược lại chỉ muốn khen ngợi Lâm Tẩn Nhiễm để Chu Chính Hiến tổn thương.

Lâm Tẩn Nhiễm lắc lắc đầu, “Ba ngụm mới biết mùi vị, ba lần mới động lòng. Tam thiếu gia, uống cái này phải uống ba ngụm mới cảm nhận được.”

Chu Duy Ân cười hì hì nhìn cô, “Được rồi, vậy nghe theo cô, lại uống thêm chén nữa.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi nheo lại, “Cô hiểu biết khá nhiều, cái này cũng là người cô nói dạy cô à?”

Động tác trong tay Lâm Tẩn Nhiễm hơi chậm lại, cô biết người anh nói là người đã chết trong miệng của cô, lần đó ở phòng làm việc của Bao Thuần Bản, có nói người dạy trà đạo đã chết rồi, không ngờ là anh còn nhớ.

“Đúng, là anh ấy dạy tôi.” Lâm Tẩn Nhiễm tự rót cho mình một chén, cũng không tiếp tục nói đến vấn đề này nữa.

Chu Chính Hiến cũng không hỏi nhiều, chỉ là khi ánh mắt lơ đãng rơi trên môi cô, hình ảnh đêm đó lại xuất hiện trong đầu.

Đôi môi mềm mại, mang theo sự tinh khiết và ngọt ngào...

Anh cầm chén trà trong tay quơ qua quơ lại, ánh mắt nhìn cô càng ngày càng sâu sắc.

Món nợ này, có vẻ anh nên tính toán một chút nhỉ.

Ba người ngồi trong đình một lúc, Chu Diễm bước từ ngoài vào, anh ta gật đầu với Chu Duy Ân và Lâm Tấn Nhiễm nói với Chu Chính Hiến, “Giám đốc Quý tới rồi.”

Chu Chính Hiến hơi bất ngờ, “Sao ông ta lại đến vào lúc này, có chuyện gì không thể đến công ty rồi nói sao?”

Chu Diễm ho nhẹ một tiếng, “Không riêng giám đốc Quý, mà Quý tiểu thư cũng tới rồi, mang theo khá nhiều quà cáp, có vẻ... không phải là bàn việc công.”

“Hà?” Lòng mày Chu Chính Hiến hơi nhướng lên, “Bà nội cũng ở bên đó à?”

“Vâng, là bà bảo tôi đến gọi cậu mau qua đó một chút.”

Dường như Chu Chính Hiến hơi mất kiên nhẫn, “Cậu đi đổi phỏ trước đi, lát nữa tôi sẽ qua.”

“Vâng.” Chu Diễm gật đầu đi ra khỏi đình.

Đột nhiên Chu Duy Ân bật cười khó hiểu, “Xem ra, bà nội lại chọn một đóa hoa đào nữa cho anh rồi.”

Chu Chính Hiến nhấp một ngụm trà, không đáp.

Lâm Tấn Nhiễm, “Lại?”

“Phải.” Chu Duy Ân liếc nhìn người nào đó đang bình tĩnh một cái, “Vợ chưa cưới của Chu Thời Uẩn cũng đã đưa về rồi, nhưng thân là anh cả, đại thiếu gia Chu gia lại chưa có ý định kết hôn, cô nói xem, đám người Chu gia có thể không sốt ruột sao?”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi hồi hộp, “Chu tiên sinh không hài lòng mấy đóa hoa đào đó sao?”

Chu Duy Ân cười giễu, “Người ta bị lão tăng nhập rồi, có thể hài lòng ai chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm sờ sờ cằm, “Ngứa mắt phụ nữ, chẳng lẽ anh ấy mê cái khác rồi?”

Chu Chính Hiến khựng lại, ánh mắt hơi kỳ quái nhìn Lâm Tấn Nhiễm, mà bác sĩ Lâm của chúng ta lại đang đắc ý với suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không phát hiện ra được.

“Fuck, cô nói như vậy...” Chu Duy Ân trừng mắt nhìn Chu Chính Hiến, “Đúng là cũng có lý.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi cười, cô nhìn Chu Chính Hiến với ánh mắt đầy hàm ý.

Trong ánh mắt đầy hàm ý của hai người, Chu Chính Hiến bình tĩnh đứng lên, “Lâm Tấn Nhiễm, đi theo tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu, “Anh tiếp khách thì tôi đi theo làm gì?”

Chu Duy Ân tiếp lời, “Phải đấy, Lâm Tấn Nhiễm, cô ngồi đây tiếp tục pha trà cho tôi đi.”

“Lâm Tấn Nhiễm.” Chu Chính Hiến khẽ cười, anh gọi tên cô, nhưng Lâm Tấn Nhiễm lại cảm thấy gương mặt dịu dàng như ngọc kia đang giấu độc.

Trong lúc cô còn đang do dự có nên đi hay không, đột nhiên Chu Chính Hiến cúi xuống. Một tay anh chống lên bàn trà, một tay kéo vai cô, giọng nói hơi u ám vang lên, “Đi theo tôi, đừng để tôi nói lần hai.”

Lâm Tấn Nhiễm

Chương 17

Lâm Tẩn Nhiễm vẫn ngoan ngoãn đi theo Chu Chính Hiến, cũng không phải bị anh “dọa”, mà là cô cảm thấy bản thân nên có chút đạo đức nghề nghiệp, ông chủ đã muốn mình làm gì thì từ chối sẽ không hay cho lắm.

Nhưng Lâm Tẩn Nhiễm đi theo sau lưng anh một lúc mới phát hiện ra phương hướng không đúng lắm, không phải là đi tới phòng khách sao...

“Chu tiên sinh không đi gặp Quý tiểu thư à?”

Bước chân của Chu Chính Hiến hơi chậm lại, Lâm Tẩn Nhiễm suýt thì đâm vào người anh. Có điều cũng may cô kịp thời “phanh xe” lại, cô khó hiểu ngược mắt nhìn anh: “Sao vậy?”

Chu Chính Hiến nhìn vẻ mặt không sao cả của cô thì cảm thấy hơi bực mình, vì vậy ngữ khí lúc nói chuyện cũng không tốt cho mấy, “Cô muốn tôi đi gặp Quý Hàm hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm ngăn người, “Nói thế nào thì cũng tới rồi, cũng không phải muốn vậy.”

Chu Chính Hiến híp mắt lại.

Lâm Tẩn Nhiễm nói tiếp, “Bởi vì tôi mới vừa nghĩ, ở bữa tiệc lần trước anh cố ý khiến Quý Hàm hiểu lầm anh và tôi... có gian tình. Cho nên, nếu bây giờ tôi lại xuất hiện ở phòng tiếp khách với anh thì không được hay cho lắm.”

Sắc mặt Chu Chính Hiến trầm xuống, “Cô nghĩ vậy sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm thẳng thắn gật đầu, nếu không thì sao nào.

Khóe miệng Chu Chính Hiến giật giật, xoay người đi về phía trước. Lâm Tẩn Nhiễm thấy anh không bảo mình rời đi, không thể làm gì khác đành tiếp tục đi theo.

Cho đến khi hai người đi đến cửa phòng, Lâm Tẩn Nhiễm mới phát hiện anh đang đi về phòng của mình.

Lúc Chu Chính Hiến đi vào phòng, cũng không quay đầu lại, nói, “Đi lấy áo somi tới đây.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngăn người, “Hả?”

Chu Chính Hiến quay đầu, đưa tay chỉ cho cô, “Tủ quần áo ở đó, cô không biết sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày nhìn anh một cái, lạnh lùng nói, “Từ trước tới giờ tôi chưa vào phòng anh, sao tôi biết áo somi của anh để đâu chứ?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Về về sau cô có thể thường xuyên tới rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, thường xuyên tới? Không có chuyện thì cô đến phòng anh làm gì?

Rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm phải đi tới mở tủ quần áo ra, nhưng lúc chọn quần áo cô vẫn hơi khó hiểu, bác sĩ riêng còn phải làm mấy thứ này sao?

“Bình thường Vân Thanh cũng hay hùa anh như thế này à?” Lâm Tấn Nhiễm thuận miệng hỏi một câu.

Vân Thanh?

Chu Chính Hiến suy nghĩ một chút, tất nhiên đứa bé đó không thể làm như vậy, hôm nay anh bảo cô qua đây chỉ vì cảm thấy hình ảnh cô ở cùng với Chu Duy Ân khiến anh ngứa mắt thôi.

Chu Chính Hiến, “Sao vậy, cảm thấy tôi dùng người tài không đúng chỗ à?”

Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía anh, dối lòng nói, “Đương nhiên không phải, Chu tiên sinh trả lương cao, tôi chịu trách nhiệm với anh thì cũng không có vấn đề gì.”

Bao Thuần Bân luôn nói cách cô nói chuyện rất dễ đắc tội người khác, nhưng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy, gặp người nói tiếng người gặp quý nói tiếng quý, là chuyện cô hoàn toàn có thể làm rất tốt.

“Chịu trách nhiệm?” Đột nhiên Chu Chính Hiến bật cười, “Đúng là cô rất có trách nhiệm với tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “à?”

“Cô tự tiện hôn tôi, tất nhiên là phải chịu trách nhiệm rồi.”

Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, “Cái gì?”

“Có điều chuyện chỉ mới xảy ra thôi, vậy mà cô đã quên rồi sao?” Giọng nói của anh càng ngày càng gần, Lâm Tấn Nhiễm cũng nhận ra có một bóng mờ bao phủ cô.

Bỗng nhiên cô quay người lại, chớp mũi sượt qua quần áo, mùi hương bạc hà thơm ngát mang theo vị thuốc Đông y cực nhạt.

Anh đứng rất gần cô, giống như là giam cô ở giữa anh và tủ quần áo.

Lông mày Lâm Tấn Nhiễm khẽ nhíu lại, dựa sát vào phía sau, nhưng đằng sau là tủ quần áo, không thể lùi được nữa.

Cô ổn định tinh thần, nói, “Chu tiên sinh, anh đừng có trêu tôi, chuyện mới xảy ra thì sao tôi quên nhanh được.”

Chu Chính Hiến cúi người, một tay chống ra phía sau lưng cô, “Tôi trêu cô? Nhưng hôm đó cô uống say, cô đã làm như vậy rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, bởi vì dựa quá gần, dường như cô có thể nhìn thấy đường viền gương mặt sáng lóng lánh như bạch ngọc của anh. Cô nhớ lại... hôm đó cô thật sự uống quá say rồi.

Nhưng buổi sáng ngày hôm sau, rõ ràng anh cũng không nói gì mà.

Anh trêu đùa cô sao? Lâm Tẩn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, khuôn mặt của người đàn ông trước mắt rất rõ ràng, đôi mắt đen kịt sâu thẳm, anh mỉm cười, vừa mềm mại lại vừa sắc bén.

Nói thật thì nhìn bộ dạng này của anh, cô không thể biết được anh nói thật hay nói dối..

Lẽ nào... cô thật sự đã nói cái gì không nên nói ư?

“Hoảng sợ rồi sao?” Chu Chính Hiến cong môi cười.

Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu sang một bên, “Tôi hoảng sợ cái gì chứ, không phải chỉ là say rượu nói linh tinh thôi sao, Chu tiên sinh cũng đừng tưởng là thật. Tôi hôn anh...”

Lâm Tẩn Nhiễm trầm mặc, bỗng nhiên nói, “Nếu không thì anh hôn lại đi?”

Lúc cô nói xong câu này thì có vẻ rất hồ hững, bởi vì cô chắc chắn Chu Chính Hiến sẽ không làm như vậy.

Nói chung là ở trước mặt anh, cô không thể luống cuống được.

“Hôn lại sao?” Người đàn ông trước mặt suy nghĩ một lúc.

Lâm Tẩn Nhiễm giễu cợt, “Chu tiên sinh, anh...” “Ừm...”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đang muốn nói hai câu nữa để cứu vãn hình tượng say rượu ngày hôm đó, đột nhiên đôi mắt của người đàn ông trước mặt trầm xuống, đưa tay giữ sau gáy của cô. Còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người hôn lên môi cô.

Hoàn toàn không phải là kết quả cô dự đoán.

Đầu óc của Lâm Tẩn Nhiễm hiem khi cứng đờ, trong phút chốc tất cả cảm quan chỉ đều tập trung ở trên người đàn ông trước mặt. Môi của anh đang kề sát trên môi cô, xúc cảm mát lạnh, dường như cô có thể ngửi thấy được hương trà lưu lại trên người anh.

Lông mày của cô khẽ nhíu lại, đưa tay chống đỡ trước ngực anh muốn đẩy anh ra. Nhưng dường như anh đã sớm biết như vậy, tay dùng sức nhưng môi cũng không ngừng lại.

Lâm Tẩn Nhiễm chợt cảm thấy môi dưới tê tê...

Anh, cần cô?

“Đề nghị của cô không tệ.” Chu Chính Hiến hơi kéo giãn khoảng cách, khước môi của anh cong lên, thấp giọng nói, “Có điều chuyện này không tính toán như vậy được.”

Chuyện gì không tính toán như vậy được? Cô làm sai cái gì chứ?

“Đi ra đi, tôi phải thay đồ.” Anh vỗ vỗ vai cô, vẻ mặt ung dung tự nhiên, giống như chuyện vừa rồi không liên quan gì đến anh.

Lâm Tẩn Nhiễm há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được, bởi vì khi cô bình tĩnh lại thì cũng bị nụ hôn này làm cho mất hồn mất vía rồi. Chu Chính Hiến hôn cô? Từ lúc nào mà Chu Chính Hiến đã không biết xấu hổ như vậy chứ?

Thấy cô không nói lời nào, Chu Chính Hiến lại lên tiếng, “À đúng rồi, liên quan đến xu hướng tình dục của tôi mà cô vừa nói lúc nãy, bây giờ cô còn có ý kiến gì nữa không?”

Lâm Tẩn Nhiễm nghẹn lời, một lúc sau mới lên tiếng một cách khó khăn, “Chu tiên sinh, anh không cần chứng minh với tôi như thế.”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Tôi cảm thấy điều này rất cần thiết.”

Từ trong phòng Chu Chính Hiến đi ra, sắc mặt Lâm Tẩn Nhiễm rất đen, giống như không còn gì đen hơn nữa.

Từ lâu đã biết Chu Chính Hiến không phải người lương thiện trong sáng gì, nhưng không nghĩ tới anh ấy lại khôn nạn như vậy. Không thông báo gì đã hôn cô, lý do lại còn là muốn chứng minh mình là trai thẳng nữa chứ?

Lâm Tẩn Nhiễm hơi phiền lòng.

Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, thật ra điều làm cho cô buồn bực mất tập trung không phải là việc mình bị anh trêu học, mà là lúc anh hôn cô... tim cô đập như đánh trống vậy.

Cả đêm không ngủ, ngày hôm sau, Lâm Tẩn Nhiễm mang đôi mắt thâm quầng đi đưa thuốc cho Chu Chính Hiến.

“Anh bung vào đi.” Cô đứng trước cửa không vào, bởi vì tạm thời còn chưa lấy lại được tinh thần từ sau nụ hôn kia, cho nên muốn Chu Diển bung vào giúp cô.

Nhưng không ngờ Chu Diển luôn luôn dễ nói chuyện lại từ chối cô.

Chu Diển nhanh chóng đẩy bát thuốc trước mặt mình đi, kiên quyết lắc đầu, “Trước đây thì tôi có thể giúp cô, nhưng hôm nay... tự cô mang vào đi.”

Lông mày Lâm Tẩn Nhiễm nhíu lại, “Hôm nay sao vậy?”

Khóe miệng Chu Diễm giật giật, “Lão phu nhân đang ở trong đó.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Cho nên?”

“Đang dạy dỗ thiếu gia, tôi sợ bị giận cá chém thớt nên không vào đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm biết Chu Chính Hiến và Chu Diễm giống như một cặp song sinh, nếu Chu Chính Hiến bị mắng thì Chu Diễm cũng không thoát được. Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta, khẽ cười nhạt, “Đúng là không có tiền đồ.”

“Hừ, cô...”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến anh ta, không thể làm gì khác đành phải nhắm mắt gõ cửa.

Quả nhiên, không khí bên trong rất ngọt ngào.

“Chu tiên sinh.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, thấy lão phu nhân đang ngồi trên ghế sofa trong thư phòng thì khẽ lên tiếng, “Lão phu nhân.”

Lúc này, người đang ngồi trên đó là đại trưởng bối của Chu gia – Hoắc Vạn Quân, tuy Hoắc Vạn Quân đã lớn tuổi, nhưng khắp từ trên xuống dưới đều lộ ra sự trầm tĩnh mà người thường khó có được, hơn nữa trong lúc mơ hồ còn có thể thấy được bộ dạng làm mưa làm gió trước đây của bà.

Hoắc Vạn Quân nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, bởi vì Lâm Tấn Nhiễm mặc áo khoác trắng bên ngoài, cho nên bà vừa nhìn là biết ngay người của phòng y tế, vì vậy bà cũng chỉ gật đầu rồi lại tiếp tục nói với Chu Chính Hiến, “Hôm qua bà muốn cháu đưa Quý tiểu thư về, thuận tiện tâm sự một chút, sao cháu lại giả vờ giả vịt nói cơ thể không ổn hả?”

Lòng bàn tay của Chu Chính Hiến ma sát cây bút trong tay, sau khi nghe Hoắc Vạn Quân nói, anh ngẩng đầu lên, trong mắt là sự nghi ngờ, “Sao bà nội lại nói thế, hôm qua cơ thể cháu thật sự không ổn mà.”

Hoắc lão phu nhân cười lạnh, “Trước mặt bọn họ, cháu giở mấy trò vặt đó mà nghĩ có thể qua mắt được bà sao? Bà thấy cháu không thích Quý tiểu thư thì đúng hơn.”

Chu Chính Hiến cười nhạt, không nói gì.

“Cháu không thích Quý tiểu thư thì coi như thôi đi, con gái nhà Triệu gia trước đó cháu cũng không thích. Bà nội hỏi cháu, rốt cuộc người như thế nào mới có thể lọt vào mắt cháu chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm nghe vậy, trong đôi mắt tràn ngập ý cười, hiện tại nếu có một đĩa hạt dưa để cắn rồi cùng tùm lại ngồi xem khung cảnh ép hôn này thì thật tốt biết bao.

“Người như thế nào à...” Giọng nói Chu Chính Hiến truyền tới, Lâm Tấn Nhiễm hưng phấn ngược mắt nhìn qua, nhưng lại không ngờ ánh mắt của cô

và anh lại chạm nhau, mà vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác của cô lại lọt ngay vào mắt của Chu Chính Hiến.

Chu Chính Hiến híp mắt lại, “Tất nhiên là... người cháu thích thì mới lọt vào mắt cháu được chứ.”

“Cháu!” Hoắc Vạn Quân vỗ bàn một cái, tức giận đứng lên, nhìn bộ dạng này, nếu không phải bà kiềm chế thì đã sớm xông lên chửi mắng rồi. Lâm Tấn Nhiễm thấy Hoắc Vạn Quân cố gắng nhịn một lúc mới nói tiếp, “Sớm biết như thế thì lúc ông nội cháu còn sống đã định hôn ước cho cháu rồi, bây giờ cánh cháu cứng cáp rồi nên không nghe lời mấy người già chúng ta nữa.”

“Bà nội, bà đừng bận tâm nữa.”

Hoắc Vạn Quân không để ý đến anh, vẫn tiếp tục nói, “Nhìn lại mình đi, có khi đến lúc Thời Uẩn sinh được hai đứa con rồi còn cháu vẫn không chịu kết hôn.”

Chu Chính Hiến nhú mày, “Dựa vào tốc độ bây giờ của Thời Uẩn và Cặng Bắc thì chưa chắc đâu.”

Hoắc Vạn Quân cũng không nghe nhận ra hàm ý trong lời nói của Chu Chính Hiến, bà trầm mặt đi ra cửa, “Thực sự không quản lý được cháu nữa rồi.”

Chương 18

Hoắc Vạn Quân chỉ nhìn thoáng qua Lâm Tẫn Nhiễm, mà Lâm Tẫn Nhiễm lại hơi cúi đầu cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình. Đợi đến khi thấy Hoắc Vạn Quân đi ra khỏi thư phòng, cô mới cong môi cười.

“Còn cười?” Thanh âm trầm thấp của người phía sau chiếc bàn vang lên, “Qua đây.”

Lâm Tẫn Nhiễm quay đầu nhìn anh một cái, người đàn ông mặc chiếc áo sơ-mi màu trắng ngồi sau chiếc bàn, trên mũi là chiếc kính gọng vàng, sự lịch sự, tuấn tú không thể nói hết được.

Lâm Tẫn Nhiễm bĩu môi, bưng bát thuốc đến bên cạnh anh, “Cũng may thuốc còn chưa quá nguội, anh mau uống đi.”

Chu Chính Hiến không nhúc nhích, anh dựa vào ghế, nhàn nhã nhìn... môi của Lâm Tẫn Nhiễm. Nếu như lần trước nói cô say anh còn ngạc nhiên, nụ hôn ngày hôm qua chính là muốn thử xem bản thân ngoại trừ kinh ngạc còn có gì khác nữa không.

Vì vậy, bây giờ Chu Chính Hiến đã có thể kết luận rằng, ngoại trừ kinh ngạc anh còn cảm thấy rất tốt nữa.

“Anh nhìn gì vậy?” Mặt Lâm Tẫn Nhiễm không cảm xúc, “Chu tiên sinh, tôi cảm thấy có vài chuyện tôi phải nói rõ ràng mới được.”

Chu Chính Hiến giơ tay, “Cô nói đi.”

“Nói đơn giản một chút, tôi bán nghệ.” Lâm Tẫn Nhiễm hơi cúi người, nhìn thẳng vào ánh mắt lười biếng nhưng lại sắc bén của Chu Chính Hiến, “Không bán thân.”

Chu Chính Hiến thấp giọng hỏi, “Cho nên?”

Lâm Tẫn Nhiễm đứng thẳng lên, “Cho nên, anh không cảm thấy chuyện ngày hôm qua quá đột ngột à?”

Chu Chính Hiến nhướn mày, trên gương mặt thấp thoáng sự dụi dàng, “Cô cảm thấy đột ngột à? Cũng phải, tôi hôm đó tôi cũng cảm thấy cô phóng túng quá rồi.”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

“Có qua có lại là điều nên làm.” Về mặt Chu Chính Hiến như muốn nói “tôi không làm sai bất kì chuyện gì hết”, chậm rãi nói, “Thương nhân chúng tôi không bao giờ để mình chịu thiệt thòi đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến không để ý sắc mặt của cô, thông thả cầm bát thuốc uống hết, uống một hợp còn không quên đánh giá, “Haizz, đáng quá.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến anh.

“Mút đâu?” Chu Chính Hiến đưa tay đòi cô.

Lâm Tấn Nhiễm nổi nóng, theo bản năng đánh vào tay anh một cái, “Không có!”

Tiếng đánh lanh lảnh, Chu Chính Hiến cứng đờ, đôi mắt tràn ngập sự kinh ngạc nhìn lòng bàn tay.

Lâm Tấn Nhiễm không phát hiện sự khác thường của anh, cũng không quay đầu lại đã đi ra cửa, thuận tiện bỏ lại một câu, “Sai Chu Diễm lấy cho anh đi, tôi rất bận, phải về phòng y tế đây.”

Thư phòng lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Chu Chính Hiến mới chậm rãi ngẩng đầu, anh nhìn thư phòng trống không, trong lòng như bị một tảng đá mạnh mẽ đập trúng.

“Uống nhiều sữa bò một chút, em xem em đi, chả cao chút nào cả.”

Cô bé 15 tuổi lườm anh một cái, “Là giá sách của anh quá cao thì có, chứ không phải em không đủ cao.” Dứt lời, cô kéo góc áo anh, “Anh lấy giúp em đi, em muốn quyển “Kinh Thi”¹ ở trên cao nhất đó.”

(1) Kinh Thi là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 305 bài thơ.

“Kinh Thi?” Anh cười khẽ một tiếng, “Em đọc có hiểu không?”

“Đừng coi thường người ta.” Cô bé chớp chớp mắt, hàng lông mi cong vút như cây quạt nhỏ, “Mau lấy cho em đi.”

Anh quay người lấy quyển sách xuống, nhưng lại không đưa cho cô, mà bản thân lại tùy ý lật một trang, “Nam hữu kiêu mộc, bất khả hưu tức²... Nhiên Nhiên, cái này nói về về tình yêu đấy.”

(2) Dịch nghĩa: Núi nam có cây cao mà trụi cành, cho nên không có bóng mát.

“Ồ.”

“Trẻ con đừng xem cái này.”

“Bảo thủ, em còn nhỏ lắm sao? Lớp em đã có nhiều người yêu đương rồi đó.” Nói xong, cô bé liền nhón chân muốn lấy quyển sách trên tay anh, nhưng chiều cao không đủ, thậm chí một góc nhỏ của quyển sách cũng không chạm vào được.

“Được rồi, vậy đoán xem nó đang ở trong tay nào của anh, đoán được thì anh đưa cho em.” Anh giấu quyển sách ra phía sau, vui vẻ đùa giỡn với cô bé kia.

Con người đen kịt của cô bé đảo qua đảo lại, “Bên trái.”

Sau lưng, anh lặng lẽ chuyển quyển sách bên tay trái sang tay phải, sau đó đưa tay trái ra phía trước, mở ra cho cô xem, “Đoán sai rồi.”

“Bốp!” Như mọi khi, cô bé dứt khoát đánh vào tay anh một cái, “Anh trêu em.”

“Ừ, em cũng biết hả?” Anh lắc đầu thờ dãi, “Bao nhiêu lần rồi, không tiến bộ chút nào.”

“...”

Thời gian trôi qua, dường như Chu Chính Hiến nhìn thấy được cô bé đó đứng trước giá sách nhón chân lấy sách, cũng thấy được dáng vẻ thờ phỉ phò của cô bé khi đập vào lòng bàn tay anh. Chu gia này, trước mặt anh, mỗi người đều nơm nớp lo sợ, quy củ, cũng chỉ có cô bé đó mới dám nghịch ngợm như vậy thôi.

Chu Chính Hiến cười khỏ, chậm rãi đưa tay bóp bóp mi tâm, sao anh có thể nghĩ Lâm Tẫn Nhiễm là cô bé ấy chứ, ngoại trừ việc dám to tiếng trước mặt anh ra thì hai người không giống nhau chút nào.

Một ngày thơ hoạt bát, một lạnh lùng cô độc, tính tình hai người hoàn toàn trái ngược..

Quan trọng là Chu Nhiên đã chết... chết cũng 10 năm rồi.

Lâm Tẫn Nhiễm quay lại trường học, lúc vừa về tới phòng ngủ trong ký túc xá thì ánh mắt của hai người bạn cùng phòng nhanh chóng bắn thẳng về phía cô. Hồi trước còn để ý lễ nghi với phép lịch sự, Lâm Tẫn Nhiễm nhìn bọn họ một cái, “Có chuyện gì sao?”

Bạn cùng phòng Dao Dao vội lắc đầu, nhưng rồi lại giống như gà con mổ thóc, gật gật đầu.

Lâm Tẫn Nhiễm, “Nói đi, chuyện gì?”

Dao Dao tiến lên phía trước, “Tẫn Nhiễm, nghe nói cậu và Trần Húc Dương yêu nhau à?”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, “Hả?”

“Trần Húc Dương đó, chính là người ở lớp bên cạnh, cái người rất đẹp trai rất lợi hại ý.”

Lâm Tẩn Nhiễm không thể tưởng tượng nổi, bật cười một tiếng, “Cậu nghe được tin tức vô căn cứ này từ đâu vậy?”

“Vô căn cứ? Không phải chứ? Chính miệng Trần Húc Dương nói là thích cậu mà, sao lại vô căn cứ được?”

Chính miệng nói thích cô? Khi nào? Tại sao cô không biết?

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của Lâm Tẩn Nhiễm, Dao Dao vội đưa di động cho cô xem, “Cậu xem bát quái của trường chúng ta này, video đó có người quay trộm được, chính là video khi Hà Chân và Trần Húc Dương cãi nhau, chính miệng Trần Húc Dương nói là thích cậu, hai người cãi nhau một trận rất lớn... cậu cũng biết đó, mọi người đều biết Hà Chân thích Trần Húc Dương, gia đình của hai người họ cũng quen thân, ai biết giữa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim là cậu chứ.”

Về mặt Lâm Tẩn Nhiễm vẫn rất thản nhiên, “Tớ không quen anh ta.”

“Hả...” Dao Dao á một tiếng, lại nói, “Vậy chuyện này phiền phức rồi, bây giờ cậu đang bị đồn ầm lên là cướp bạn trai của Hà Chân, dù sao trong mắt mọi người, bọn họ là kim đồng ngọc nữ, Tẩn Nhiễm, cậu đi giải thích đi, nếu không mọi người sẽ hiểu lầm cậu đó.”

“Không có chuyện gì.” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Dao Dao đang giương nanh múa vuốt, khẽ cười, sau đó giơ tay vỗ vỗ đầu Dao Dao, “Loại bát quái này qua mấy ngày nữa sẽ tự động tan biến thôi, đừng lo.”

Nói xong, Lâm Tẩn Nhiễm xoay người đi về giường mình ngủ.

Mà Dao Dao bị cô vỗ đầu lại đứng tại chỗ, sờ mịt nhác tay lên, “Hả?”

Bạn cùng phòng Viên Thanh cười một tiếng, “Dao Dao, hoàng đế không vội mà thái giám đã vội rồi hả?”

Dao Dao không để ý đến cô ấy, bởi vì vừa mới bị nụ cười của Lâm Tẩn Nhiễm dọa, từ khi bắt đầu ở cùng với nhau, cô chưa từng thấy dáng vẻ dịu dàng như vậy của Lâm Tẩn Nhiễm...

Đội đội đội đã! Vừa rồi cô ấy còn vỗ vỗ đầu của cô nữa. Shit! Sao lại cảm thấy giống như một người bạn trai mạnh mẽ vậy? Mạnh mẽ làm cho cô cảm thấy rung động!

Không đúng không đúng, mình là thẳng! Mình không chơi bách hợp! ³

(3) Bách hợp: Ý chỉ tình yêu giữa nữ với nữ. Cũng giống như đam mỹ là nam với nam.

Đột nhiên Dao Dao run lên, yên lặng niệm A Di Đà Phật, hậm hậm dở dở xông về phía máy tính.

Mấy phút sau, Viên Thanh lơ đãng quay đầu nhìn máy tính trên bàn Dao Dao, “Ái chà, cậu mở nhiều hình cơ bụng của đàn ông như thế làm gì?”

Dao Dao quay đầu làm tư thế im lặng, “Để trấn tĩnh!”

Buổi sáng thứ năm, sau khi tan học, Lâm Tấn Nhiễm từ phòng học đến căn tin ăn cơm.

Cô gọi một phần ăn, ngồi xuống một chỗ trong căn tin ăn.

“Trùng hợp vậy, hôm nay cậu lại ăn cơm ở căn tin.” Đúng lúc Dao Dao và Viên Thanh cũng vừa mua cơm, đang tìm chỗ, “Chúng tớ có thể ngồi ở đây không?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Ngồi đi.”

Dao Dao vui vẻ ra mặt, cô ngồi xuống, “Hiếm thấy hiếm thấy, cậu và tớ vẫn chưa ăn cơm chung bao giờ. À, đúng rồi, trước đó tớ nói với cậu về chuyện của Trần Húc Dương, không ai làm phiền cậu chứ?”

“Tìm tớ?” Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Tớ nghĩ chuyện này... thực chất là không liên quan đến tớ.”

Cô cũng không rõ tại sao anh ta lại thích cô, cô nhớ mình chỉ gặp anh ta có một lần vào hôm sinh nhật Ngô Quý Đồng mà thôi.

“Nói là nói thế thôi, nhưng Hà Chân và đám bạn thân của cô ta cũng không phải là đèn đã cạn dầu⁴ gì.”

(4) Đèn đã cạn dầu: Câu này ám chỉ những người mưu mô xảo quyệt, nhìn xa trông rộng, khó đối phó,.. vân vân

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở nụ cười trấn an cô ấy, “Chắc không đâu, đều là nghiên cứu sinh rồi, sẽ không làm chuyện của học sinh tiểu học đâu.”

Vừa dứt lời.

“Lâm Tấn Nhiễm.”

Tay cầm đũa của Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, lúc ngược mắt nhìn mới phát hiện một cô gái mặc váy trắng không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh bàn.

“Phụt...” Suýt nữa Dao Dao và Viên Thanh đã phun hết cơm từ trong miệng ra, hai người đồng loạt nhìn Lâm Tấn Nhiễm, ánh mắt kia rõ ràng nói: Học sinh tiểu học đến rồi!

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Dáng dấp Hà Chân không tệ, cho nên vẫn luôn là nhân vật nổi tiếng ở trường học, mà Lâm Tấn Nhiễm cũng vậy, ngoại trừ gương mặt, thực lực cũng rất vang dội. Bởi vì sự kiện “tinh tay ba” mấy ngày qua, dường như hai người đã trở thành đối tượng mọi người bắt quái trong lúc rảnh rỗi.

Bây giờ thấy hai người đứng chung, ánh mắt những người đang ăn cơm xung quanh hoặc là lớn mật hoặc là lén lén lút lút đều đưa nhau nhìn sang.

“Cô biết Trần Húc Dương ở đâu không?” Hà Chân vừa mở miệng đã hỏi câu này.

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu, “Cô hỏi tôi? Hỏi sai người rồi.”

“Đã mấy ngày nay tôi không liên lạc được với anh ấy, rõ ràng là anh ấy cố ý tránh tôi.” Lúc Hà Chân nói chuyện, giọng điệu rất ghen ngào, “Nhất định anh ấy cố liên lạc với cô, cô giúp tôi có được không, tôi biết bây giờ anh ấy đã thích cô rồi, tôi không là gì cả... nhưng tôi thật sự thích anh ấy.”

Hà Chân điềm điềm đáng yêu, so bộ dạng hờ hững của Lâm Tấn Nhiễm thì rõ ràng tạo thành sự chênh lệch, mọi người xung quanh thấy Hà Chân như vậy thì đều đồng tình, haizz... kim đồng ngọc nữ tan vỡ rồi.

Có điều đàn ông luôn thay lòng đổi dạ, phụ nữ còn coi đàn ông thay lòng đổi dạ là người yêu, nhất định là Hà Chân này rất yêu Trần Húc Dương. Đáng thương, thật đáng thương... còn Lâm Tấn Nhiễm, rõ ràng biết người ta có đối tượng lại còn làm như thế, đây không phải là cố ý gây sự sao?

Trong chốc lát, ánh mắt với sự không đồng tình đều nhìn thẳng vào Lâm Tấn Nhiễm, đặc biệt là những nữ sinh đều có dáng vẻ muốn lao ra “đánh tiểu tam, bảo vệ chính thất”.

“Đội đã.” Lâm Tấn Nhiễm ho một tiếng, “Có ba điều tôi muốn nói với cô một chút, thứ nhất, từ trước tới giờ tôi và anh ta chưa bao giờ liên lạc. Thứ hai, anh ta không thích cô là chuyện của anh ta, tôi cũng không giúp được gì. Thứ ba, tôi và bạn tôi đang ăn cơm, cô khóc lóc như thế, chúng tôi không nuốt nổi.”

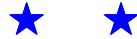
Dao Dao: “Phụt...”

Lông mày Hà Chân nhíu lại, một lúc sau, đột nhiên sụp mắt xuống, lạnh lùng nói, “Tấn Nhiễm, tôi biết người phụ nữ như cô rất dễ dàng được người ta yêu thích, nhưng cô đã có bạn trai rồi, cô không thể để Trần Húc Dương cho tôi sao?”

Dao Dao và Viên Thanh: “Giờ trò gì đây??”

Quần chúng hóng hớt, có phải chúng ta đã nghe được tin tức gì đó rất khủng bố không?

Chương 19

“**T**ẫn Nhiễm, cậu có bạn trai khi nào thế?” Dao Dao cũng không ngại lớn chuyện, lập tức đập bàn gào thét. Viên Thanh lúng túng lôi kéo cô ấy, “Yên tĩnh chút đi, cậu chỉ là một diễn viên nhỏ bé tuyến 18 của vở kịch lớn này thôi, cậu gào thét cái gì?”

Dao Dao ghen hống, “Ờ... không phải ờ kinh ngạc quá sao? Ai xứng với ngọn cỏ của phòng chúng ta... Ấy nhầm, đóa hoa chứ.”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ cười với hai người, “Hiện tại cái này không phải là trọng điểm.”

Dứt lời, cô quay đầu nhìn Hà Chân, “Đúng là tôi có bạn trai, cho nên Trần Húc Dương của cô và tôi thực sự không có quan hệ gì cả, Hà...Hà Chân? Ừ, đúng rồi, không đùa với cô nữa, chấm dứt ở đây đi.”

Sắc mặt Hà Chân trắng bệch, cô ta nhớ tới người đàn ông mình va phải kia, trong lòng càng không cam lòng. Nhưng vẻ mặt của cô ta vẫn rất đau khổ đáng thương, “Trước khi cô xuất hiện, tôi và Trần Húc Dương vẫn còn rất tốt, nếu không phải cô thì chúng tôi đã sớm bên nhau rồi, Tẫn Nhiễm, nếu cô đã ngứa mắt thì cũng đừng bám lấy anh ấy không buông chứ, chí ít cũng đừng làm tổn thương anh ấy.”

“Ồi ời, cái này không phải là một chân đứng hai thuyền sao?” Không biết nữ sinh nào đứng xung quanh hừ lạnh một tiếng, bởi vì mọi người đều đang xem kịch hay nên vô cùng yên tĩnh, cho nên lời cô ta nói đương nhiên mọi người đều nghe thấy.

“Cô nói cái gì hả, ai một chân đứng hai thuyền, cô thì biết gì?” Dao Dao lập tức bùng nổ, Viên Thanh ra sức kéo cô. Đương nhiên cô ấy làm vậy chỉ để phòng Dao Dao sẽ lấy dao chém người kia thôi, châm chọc người thì cô cho rằng nên châm chọc, “Này này, bạn trai của Tẫn Nhiễm chúng tôi có tiền có thế có sắc, ai lại đi thích Trần Húc Dương hả?”

“Đúng! Trần Húc Dương không thể so sánh với bạn trai Tẫn Nhiễm được, Hà Chân gì gì đó, trong tay cô thì là bảo bối, còn người khác thì là cỏ rác à?”

“Còn bám lấy không buông, thật mất mặt.”

“Bạn trai Tẫn Nhiễm tốt nhất!”

“Bạn trai Tẫn Nhiễm vô địch!”

Dao Dao và Viên Thanh nói xong, liếc mắt nhìn nhau, rồi gật gật đầu, “Không sai, đúng là vậy!”

Mọi người: “...”

Lâm Tẫn Nhiễm yên lặng che mặt một lúc, thật là... càng nói càng quá đà.

Hà Chân bị châm chọc đến nỗi phải ngậm miệng, thực ra mục đích của cô ta hôm nay là tỏ ra thâm hiểm, video cãi nhau của cô ta và Trần Húc Dương là cô ta cho người tuồn ra, cô ta muốn để cho mọi người biết Lâm Tẫn Nhiễm không biết xấu hổ cướp bạn trai của cô ta.

“Nếu là vậy thì tốt rồi.” Hà Chân hít một hơi thật sâu, “Tôi chỉ sợ cô tổn thương anh ấy thôi.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhíu mày, “Nói thật thì đáng về của anh ta thế nào tôi còn không nhớ rõ nữa.”

Hàm ý là sự lo lắng của Hà Chân quá dư thừa.

Hà Chân: “...”

Cuối cùng Hà Chân cũng đi, nhưng ánh mắt xung quanh vẫn còn như có như không nhìn về phía cô.

“Nếu không chúng ta mau ăn cho xong rồi đi thôi.” Viên Thanh đề nghị.

“Sợ cái gì, người khác xem cậu là khi, cậu còn thực sự cảm giác bản thân là khi à?” Dao Dao mạnh mẽ nhét một thìa cơm vào miệng, “Chúng ta cứ ngồi ở đây, chứng minh chúng ta không phải khi.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “... Tớ no rồi.”

“Tớ cũng vậy.” Viên Thanh lập tức kiến nghị, “Về phòng thôi.”

Lâm Tẫn Nhiễm gật đầu, “Ừ.”

Dao Dao bói rôi, “Này! Đi nhanh như vậy làm gì, hai người để tớ lại một mình hả?”

Lâm Tẫn Nhiễm cong môi, “Không phải là cậu muốn ngồi đây chứng minh mình không phải là khi sao?”

Dao Dao, “Tớ...”

Loại chuyện cố tình gây sự này Lâm Tẫn Nhiễm chỉ coi là một nốt nhạc đệm nhỏ không thể nhỏ hơn thôi, cho nên cô nhanh chóng ném chuyện này lên chín tầng mây.

Buổi chiều thứ năm, theo thường lệ cô lại đến Chu gia.

Lúc cô vừa mới thay quần áo từ trong phòng đi ra đã thấy Chu Duy Ân hấp tấp từ cửa đi vào, hơn nữa trên tay anh ta còn cầm một cái túi màu đen, “Đến rồi hả?”

Lâm Tấn Nhiễm ừ một tiếng, “Sao vậy Tam thiếu gia, không phải bệnh đau dạ dày lại tái phát đấy chứ?”

“Cô nguyên rửa tôi hả?” Chu Duy Ân đi đến chỗ cô, “Tôi tới tìm cô.”

“Tìm tôi? Làm gì?”

Chu Duy Ân cười đắc ý, sau đó đưa cái túi màu đen cho cô, “Cho cô.”

Mấy người làm việc trong phòng y tế dừng lại, ánh mắt đồng loạt nhìn sang, chà, độc của Tam thiếu gia đã đưa tới đây rồi, chặc chặc chặc.

“Cái gì vậy?” Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm cúi xuống liếc nhìn một cái, chỉ thấy trên túi in logo màu vàng, tuy cô chưa từng mua mấy thứ xa xỉ, nhưng cũng biết nhãn hiệu này, người bình thường sẽ không tiêu tiền vào mấy thứ đắt đỏ này đâu.

“Một sợi dây chuyền, tôi thấy rất thích hợp với cô nên đã mua đây.” Chu Duy Ân nói rất nhẹ nhàng tựa mây gió, nhưng ánh mắt đang lén lút liếc Lâm Tấn Nhiễm đã bán đứng anh ta.

Anh ta hơi sợ Lâm Tấn Nhiễm không thích.

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, giống cười mà như không phải cười nhìn Chu Duy Ân, “Câu đùa lừa gạt con gái như thế à?”

“Bọn họ sao có thể...” Chu Duy Ân khựng lại, “Không phải, ai có vinh hạnh này chứ?”

Mấy nhân viên làm việc xung quanh yên lặng chảy mồ hôi, rõ ràng Tam thiếu gia thường hay làm như vậy mà... người hầu mới tên Hương Hương trong phòng lão phu nhân đó, mấy tháng trước còn khoe khoang với bọn họ, nói là Tam thiếu gia thích cô ta. Ôi, chiếc vòng vàng trên tay cô ta còn chưa lạnh, Tam thiếu gia đã chuyển mục tiêu rồi.

“Cô nhận đi.” Chu Duy Ân cứng ngắc nhét vào trong lòng cô.

Nhưng một giây sau, Lâm Tấn Nhiễm đã ném đồ vào ngực anh ta, “Tôi không thích cái này, hơn nữa, cậu làm vậy tôi có thể bị trừ lương đó.”

“Nếu cô nhận rồi mà còn bị trừ lương thì vẫn dư dả, hơn nữa, ai dám trừ lương cô, anh ta sao?”

Người hầu nào đó bị chỉ vào, lập tức lắc đầu.

“Hay anh ta?”

Một người khác lại lắc lắc đầu, “Không không không! Đương nhiên không phải tôi rồi, thiếu gia!”

Chu Duy Ân cười lạnh, “Thấy không, không ai dám trừ lương cô đâu.” “Tôi trừ.” Lúc này, giọng nói trầm thấp của một người đàn ông truyền từ cửa phòng y tế tới. Máy người làm trong phòng y tế nghe tiếng nhìn qua, đều cung kính cúi đầu.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến một cái, sau đó nhún nhún vai với Chu Duy Ân, “Thấy không, kim chủ muốn trừ lương tôi đó.”

Chu Duy Ân hít một hơi thật sâu, xoay đầu trừng mắt nhìn người mới tới, “Anh tới đây hóng hớt làm gì, hồi trước tôi tặng quà cho người khác sao anh không quản lý?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, còn nói không thường tặng đồ cho mấy người phụ nữ ồn ào đó, thẳng nhóc chết tiệt này, đúng là phong lưu buông thả quá mà.

“Hồi trước là hồi trước, bây giờ là bây giờ.” Chu Chính Hiến nhấc chân đi vào, đôi mắt vốn bình tĩnh dịu dàng hơi nghiêm khắc, “Em chơi đùa với người khác cũng thôi đi, nhưng Lâm Tẩn Nhiễm là người bên cạnh anh, em kiểm chế chút đi.”

“Cái gì chơi đùa, cái gì mà người của anh?” Chu Duy Ân lập tức giơ chân, “Tôi tặng đồ còn phải chịu sự hạn chế của anh à?”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, làm ơn nói cho hoàn chỉnh, là người bên cạnh anh, không phải người của anh.

“Tặng cho người khác thì thế nào cũng được, nhưng tặng cho Lâm Tẩn Nhiễm thì phải chịu sự hạn chế của anh.” Chu Chính Hiến không nặng không nhẹ nói.

“Anh!”

“Được rồi được rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai Chu Duy Ân, “Tam thiếu gia, cậu tặng tôi món quà này cũng lãng phí thôi, tôi nhận tấm lòng là được rồi.”

“Sao cô lại nghe anh ta?” Chu Duy Ân tròn tròn mắt, giọng nói hơi tủi thân. Lâm Tẩn Nhiễm ho khan, “Không phải, tôi cảm thấy...”

“Lâm Tẩn Nhiễm, vào chuẩn bị tắm thuốc.” Đột nhiên Chu Chính Hiến cắt ngang lời nói của cô. Lâm Tẩn Nhiễm nhìn về phía Chu Chính Hiến, anh lại lạnh nhạt nói tiếp, “Tôi không có thời gian, nhanh lên một chút.”

“À, được.” Lâm Tẩn Nhiễm hét cách, không thể làm gì khác đành đẩy Chu Duy Ân, “Ngoan, đi ra trước đi, đợi tôi hết bận rồi nói.”

“Cô, người phụ nữ này! Tôi tức chết mất!” Bỏ lại câu này, Chu Duy Ân nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại một chút, một lát sau mới thở dài, “Tính khí thẳng nhóc này vẫn khó chịu thật.”

Mọi người: “...”

Từ trước tới giờ Chu Chính Hiến chưa từng tới tắm thuốc vào thời gian này, dựa vào việc tính toán thì phải hai ngày nữa mới tới lúc tắm thuốc.

“Sao đột nhiên anh lại tới đây, cơ thể không thoải mái à?” Lâm Tẫn Nhiễm vừa vội vàng chuẩn bị, vừa chọn lựa thảo dược Đông y và nói chuyện với người bên cạnh.

Chu Chính Hiến dựa bên cạnh bàn, ánh mắt đi theo Lâm Tẫn Nhiễm, “Ngày mai tôi sẽ đi Thượng Hải họp, mấy ngày sau mới trở về.”

“À, khó trách anh lại đến sớm.” Lâm Tẫn Nhiễm thả bột phân trong cái hộp đen vào bể tắm, “Tuy mấy ngày nữa anh không có ở nhà, nhưng thuốc thì phải nhớ uống đầy, còn có, không thể uống rượu, bận rộn đến mấy cũng phải chú ý nghỉ ngơi...”

“Ồ.” Đột nhiên người đằng sau khẽ cười một tiếng, Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, xoay đầu nhìn anh, “Anh cười cái gì?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Bác sĩ mấy người đều dài dòng vậy à?”

Thấy Lâm Tẫn Nhiễm hơi khó hiểu, Chu Chính Hiến nói tiếp, “Lúc trước Thời Uẩn cũng hay lải nhải như thế, tôi đang nói đến em trai tôi, nó cũng là bác sĩ.”

Suýt nữa Lâm Tẫn Nhiễm đã tròn tròn hai mắt, “Lải nhải dạn dò là vì quan tâm anh khỏe hay không...”

Lâm Tẫn Nhiễm tiếp tục bận rộn, cô không phát hiện lúc cô nói xong câu này, đột nhiên người đàn ông đứng bên cạnh giật mình.

“Được rồi, Chu tiên sinh, anh có thể xuống rồi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến đứng không nhúc nhích.

Lâm Tẫn Nhiễm, “???”

Chu Chính Hiến đưa hai tay lên, “Đổi đi.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “...”

Hoàng đế? Cổ đại? Tỳ nữ? Tư thế giơ tay này rõ ràng chính là: Trầm chuẩn bị xong rồi, người có thể tới hầu hạ.

Lâm Tẫn Nhiễm cười gượng, “Tôi ra ngoài tìm người giúp anh thay đồ.” Nhưng cô vừa mới xoay người thì người đằng sau đã kéo cánh tay cô lại, “Sao vậy, không phải là cô à?”

Lâm Tẫn Nhiễm hơi bất lực, “Loại chuyện này... vẫn là nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Cô là bác sĩ, chẳng lẽ còn chưa từng nhìn thấy cơ thể người sao?” Dường như Chu Chính Hiến rất khó hiểu, “Chỉ cần trong lòng cô không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác là được, tôi không ngại đâu.”

Lông mày Lâm Tẫn Nhiễm nhíu lại, “Vậy cũng không được, thân thể đẹp đẽ của Chu tiên sinh ở ngay trước mặt, sao trong lòng tôi có thể không suy nghĩ bất cứ chuyện gì chứ.”

Chu Chính Hiến hơi cúi người, dùng đôi mắt sâu không đáy nhìn cô, giống cười mà không phải cười lên tiếng, “Vậy tôi cho phép trong lòng cô không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác.”

“Rắc...” Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy tiếng gương mặt tươi cười của mình vỡ tan thành từng mảnh.

Trong phòng y tế, mọi người đang bận rộn, đột nhiên thấy Lâm Tấn Nhiễm chạy vọt ra, trên mặt vừa đỏ vừa đen rất đặc sắc.

“Tấn Nhiễm, cô sao vậy?” Có người quan tâm hỏi.

“Cậu vào đi, hầu hạ đại thiếu gia nhà cậu tắm rửa kìa.”

“Hả??”

“Còn không đi?”

Người đàn ông khó hiểu vào trong bể tắm thuốc, nhưng lúc anh ta đi vào thì Chu Chính Hiến đã đổi áo trắng đi xuống bể rồi.

Kỳ lạ thật, tại sao Lâm Tấn Nhiễm muốn anh ta vào đây giúp Đại thiếu gia thay đồ chứ, bình thường, Đại thiếu gia đều tự thay đồ mà.

“Ôi, thiếu gia, bác sĩ Lâm vừa mới nói...”

“Cậu ra đi.” Lời người đàn ông chưa nói hết đã bị cắt ngang, mà ở chỗ người đàn ông không thấy được, ý cười trong đôi mắt của Chu Chính Hiến giảm đi, anh ho một tiếng, cuối cùng nói, “Tôi trừu cô ấy thôi.”

Chương 20

Lúc Chu Chính Hiến từ bể tắm thuốc đi lên, di động trên bàn bên cạnh vang lên liên tục. Anh cúi đầu nhìn, trên màn hình đang hiện ba chữ: Ngô Quý Đồng.

Người nào đó vội vội vàng vàng chạy đi, đương nhiên là để quên di động ở đây rồi.

Chu Chính Hiến vốn không để ý nó, nhưng hình như người gọi điện vẫn không hết hi vọng, kiên trì gọi không ngừng.

Chu Chính Hiến chần chừ chốc lát, cầm di động lên trượt màn hình. Nhưng anh còn chưa bắt đầu nói chuyện, người bên kia đầu điện thoại đã gào thét, “*Sư tử! Tình huống gì đây sư tử? Em vừa mới về nhà có mấy ngày mà trường chúng ta lại có chuyện lớn như thế rồi, sao bọn họ lại có thể nói chị cướp bạn trai của Hà Chân chứ, hừ, Trần Húc Dương còn chưa phải là bạn trai của Hà Chân mà! Sư tử, mấy người đó nói chị một chân đạp hai thuyền là cái gì vậy, còn nói chị có bạn trai rồi mà còn đi quyến rũ Trần Húc Dương nữa chứ?*”

Chu Chính Hiến: “...”

“*Sư tử? Sao chị không nói chuyện?*” Ngô Quý Đồng hít một hơi thật sâu mới nói tiếp, “*Chị đừng lo lắng, đám người ngu xuẩn này thì bảo sao nghe vậy thôi, đợi em lên mạng giúp chị mắng họ!*”

“*Ngô Quý Đồng?*”

“*Hả?*” Lúc này Ngô Quý Đồng đang ở trong ký túc xá vô cùng tức giận, chột ngẩn người, cậu liếc nhìn di động của mình, không sai, là số di động của sư tử mà, nhưng... sao lại là giọng đàn ông?!

“*Anh là...*”

“*Chu Chính Hiến.*”

Ngô Quý Đồng hít một hơi thật sâu, giọng nói nhỏ đi, “*Cái này, cái đó, sư tử đang ở chỗ anh à?*”

Chu Chính Hiến khẽ cười, chỉ nói, “*Chuyện cướp bạn trai mà cậu vừa nói là thế nào vậy?*”

Ngô Quý Đồng: “...”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đi vào thì Chu Chính Hiến đã mặc quần áo xong, đang ngồi trên ghế bên dưới bệ cửa sổ nghỉ ngơi, anh nắm tay họ khan hai tiếng, khẽ nhíu mày.

“Mặc vào.” Lâm Tẩn Nhiễm cầm lấy áo khoác bên cạnh ném lên đùi anh, “Chu tiên sinh, anh không biết vừa mới từ trong bể ra thì rất dễ cảm lạnh sao?”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn cô một cái, “Sau khi tắm vòi sen thì hơi nóng.”

“Nóng cũng phải mặc vào.”

Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, “Được, không phụ lòng quan tâm của bác sĩ là cô.”

Lâm Tẩn Nhiễm lườm anh, lạnh lùng nói, “Chu Diễm đang ở bên ngoài đợi anh đấy, nói là có chuyện.”

“Ừ, dìu tôi ra ngoài đi.”

Dứt lời, phát hiện vẻ mặt “sao anh lại cần giúp đỡ” của Lâm Tẩn Nhiễm, anh cup mắt, nhìn vô cùng “đáng thương” đứng lên.

“Cẩn thận!”

Thân thể Chu Chính Hiến loạng choạng, Lâm Tẩn Nhiễm vội tới đỡ anh, “Anh không thoải mái hả?”

Chu Chính Hiến lắc đầu, nhưng một giây sau lại rất tự nhiên khoác tay lên vai cô, đồng thời đề nửa sức nâng lên người cô, “Chứng thấp nhiệt¹ khá nặng, hơi chóng mặt.”

(1) Chứng thấp nhiệt: là tên gọi khái quát về bệnh biến cảm nhiễm phải tà khí thấp nhiệt uế trọc, hoặc Tỳ Vị không mạnh, thấp nhiệt nung nấu ở trong hình thành hai thể chứng trạng Thấp lẩn át nhiệt ẩn phục và Thấp nhiệt hun đốt câu kết; Nguyên nhân phần nhiều do ngoại cảm tà khí hoặc vốn nghiện chè rượu làm tổn thương Tỳ Vị, Tỳ mất sự kiện vận, thấp nhiệt ngăn trở gây nên bệnh.

“Anh đợi một chút, để tôi bảo bọn họ đi lấy xe lăn.”

“Dìu tôi ra ngoài trước đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Được.”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi hồi hận vì vừa nãy bản thân đã thờ ơ, cô luôn cảm thấy anh đang trêu chọc nên cũng quên mất anh là người dễ dàng bị bệnh.

Lâm Tẩn Nhiễm ôm eo anh, để anh dựa vào người mình rồi đi ra cửa phòng tắm thuốc, bởi vì chiều cao cộng thêm việc quá mức tập trung nên cô không thấy được vẻ mặt thực hiện được mưu kế của người đàn ông bên cạnh.

Ngày hôm sau, Lâm Tấn Nhiễm đang đi trên hành lang thì thấy một người bạn nhỏ đã lâu không gặp.

“Triêu Triêu? Em ở đây làm gì?” Triêu Triêu nghe thấy tiếng thì quay đầu nhìn thấy cô, trên gương mặt trắng nõn là vẻ đáng thương, “Chị.”

Lâm Tấn Nhiễm đưa tay véo véo mặt cậu bé, “Ai bắt nạt em vậy, nhìn bộ dạng của em này.”

Triêu Triêu bắt đầu kể lể, “Cha em bắt nạt em, ngày mai em được nghỉ rồi, cha đã nói đưa em đi chơi, kết quả cha lại bận rồi vứt em ở đây luôn.”

“Vậy mẹ em đâu?”

“Mẹ em cũng rất bận, mẹ bảo em đi tìm cậu nhỏ, nhưng em nghe quản gia nói ngày hôm qua cậu nhỏ tức giận đã ra ngoài rồi, chị ơi, chị biết cậu nhỏ bị làm sao không?”

“Hả?” Lâm Tấn Nhiễm khẽ ho, “Có lẽ là có việc thôi.”

“Vậy không ai đưa Triêu Triêu đi công viên trò chơi rồi, một đám người xấu xa, ai cũng lừa gạt em!”

“Em muốn đi công viên trò chơi à?”

“Vâng! Chị ơi!” Đột nhiên đôi mắt của cậu bé sáng như sao, kéo tay cô, “Nếu không thì chị đưa em đi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Chị không thể đi được, em xem, chị còn phải quản lý cậu lớn của em không rời một tác này.”

“Vậy tốt rồi, buổi chiều cậu lớn sẽ đi Thượng Hải, chắc chị cũng phải đi theo thôi, thuận tiện đưa Triêu Triêu đi luôn, chúng ta cùng đi Disneyland chơi.”

Lâm Tấn Nhiễm ghen hờn, lúc này mới nhớ ra ngày hôm nay hình như Chu Chính Hiến phải ra ngoài, “Ồ, lần này có thể chị không đi đâu.”

“Ồ...”

Mấy phút sau, “Ôi, Triêu Triêu, Triêu Triêu!”

Triêu Triêu vừa ép buộc vừa làm nũng kéo tay cô đi tới thư phòng của người nào đó, Chu Diễm thấy hai người thì hơi bất ngờ, “Hai người tới đây làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm chỉ vào cậu bé, “Thằng nhóc này phát điên rồi.”

“Mau mở cửa cho em, em có chuyện muốn nói với cậu.”

Chu Diễm buồn cười ngồi xồm xuống, “Muốn nói cái gì hả thằng nhóc yêu quái này?”

Triêu Triêu hát cầm, “Có phải mấy người sẽ đi Thượng Hải đúng không, em cầu xin đấy, em cũng muốn đi.”

Chu Diễm khựng lại, nghi ngờ nhìn Lâm Tấn Nhiễm. Người phía sau bắt đầu dĩ nở nụ cười, “Nó nói muốn đi theo Chu tiên sinh chơi.”

“Cái gì? Chúng tôi đi họp, không phải đi chơi.”

Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ đầu cậu bé, “Nghe thấy không, không phải đi chơi.”

“Vậy em không chơi với cậu, bọn họ cứ bận rộn chuyện của bọn họ, chỉ cần cho em mượn chị là được rồi, em đưa chị đi Disneyland chơi.” “Chưa đủ lông đủ cánh, cháu muốn đưa ai đi chơi?” Lúc này, đột nhiên cửa thư phòng mở ra, Chu Chính Hiến đứng sau cửa, giống cười mà như không phải cười nhìn cậu bé.

Triêu Triêu thấy “sếp lớn” bước ra thì vội lao tới, “Cậu ơi, hôm nay cho cháu đi cùng nhé, cháu muốn đi với chị.”

Sau khi nghe xong, ánh mắt Chu Chính Hiến rơi trên người Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm liếc anh một cái, lại giải thích với Triêu Triêu lần nữa, “Triêu Triêu, chị nói rồi, chị không đi Thượng Hải đâu.”

“Chị nói muốn đi theo cậu mà.” Gương mặt Triêu Triêu tràn ngập vẻ buồn bã, vô cùng đáng thương nhìn Chu Chính Hiến, nói, “Cậu, vậy cậu để chị đi theo đi, cháu muốn chị đi chơi với cháu.”

Chu Chính Hiến nhướng mày.

Triêu Triêu chu môi, “Chị nói là một tắc cũng không rời cậu mà, sao lại không giữ lời như thế?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Cậu, được không ạ?” Triêu Triêu kéo kéo góc áo của Chu Chính Hiến.

“Chu Diễm.”

“Dạ?”

Chu Chính Hiến, “Nói với Chu Duẩn một tiếng, Triêu Triêu sẽ đi Thượng Hải với tôi mấy ngày.”

Chu Diễm sững sờ, “Hả?”

“Nhân tiện cho người thu xếp mấy bộ đồ luôn.”

Rốt cuộc Chu Diễm cũng phản ứng lại là Chu Chính Hiến không nói đùa, “À... à, vâng.”

Triêu Triêu chớp chớp mắt, vui sướng nhảy cẫng lên, “Cậu, cậu đồng ý rồi!”

“Ừ.”

“Vậy chị thì sao?”

“Cô ấy cũng đi.”

Lâm Tấn Nhiễm trợn tròn mắt, ngạc nhiên, “Chu tiên sinh, lúc trước cũng chưa sắp xếp chuyện này mà.”

“Ừ, chưa có.” Trong đôi mắt Chu Chính Hiến lóe lên sự vui vẻ, chậm rãi nói, “Nhưng tôi cảm thấy nên thỏa mãn nguyện vọng không rời một tấc của cô.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Từ Bắc Kinh bay tới Thượng Hải, sau đó lại đi tới khách sạn ở Thượng Hải. Suốt đường đi, Triệu Triệu từ hoan hô nhảy nhót cho tới buồn ngủ.

Xe dừng trước khách sạn, Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn cậu bé đang ngủ trong lòng mình thì khẽ hỏi, “Ngủ rồi, làm sao đây?”

“Trời cũng tối rồi, trước tiên cứ để nó ngủ đi.” Chu Chính Hiến xuống xe trước, sau đó đón Triệu Triệu từ trong lòng cô, “Cô và nó về phòng trước đi, tôi còn có việc.”

“Ừ.” Lâm Tấn Nhiễm cũng xuống xe theo.

“Thiếu gia, để tôi ôm cho.” Chu Diễm nói.

“Không cần.” Chu Chính Hiến nói, “Liên lạc với giám đốc Trần, báo là tôi đến trễ một chút.”

“Vâng.”

Chu Chính Hiến ôm lấy Triệu Triệu đi vào trong, Lâm Tấn Nhiễm theo sau lưng anh kéo hành lý.

“Chu tiên sinh, anh tới rồi.” Quản lý đại sảnh tiến lên đón tiếp.

Chu Chính Hiến tới Thượng Hải thì luôn đến đây, cho nên quản lý cũng biết rõ anh. Chỉ là... từ trước tới nay anh ta chưa từng thấy Chu Chính Hiến dẫn theo người nhà tới.

“Phòng đã chuẩn bị xong rồi, Chu tiên sinh, Chu phu nhân, mời hai người.”

Quản lý đại sảnh nói xong mới phát hiện hai người trước mắt đều dừng chân, anh ta sửng sò, “Sao vậy ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta, “Có một vấn đề cần sửa lại, tôi không phải Chu phu nhân.”

“Hả, vậy cô...”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, “Anh không nhận ra tôi chỉ là một người hầu nhỏ bé thôi à?”

Quản lý xấu hổ, “... Ôi không, ngại quá, xin lỗi cô.”

Lâm Tẫn Nhiễm ừm một tiếng, kéo hành lý đi về phía trước.

Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng Lâm Tẫn Nhiễm, khoe miệng hơi cong lên, “Chu phu nhân?”

“Ngại quá, ngại quá, Chu tiên sinh, là mắt tôi không tốt.” Quản lý đại sảnh vội vàng xin lỗi.

“Cũng không tệ lắm..”

“Hả?” Quản lý ngẩn người, không biết Chu Chính Hiến đang khen cái gì.

Một giây sau, anh ta thấy người đàn ông dụ dàng trước mặt khẽ cười, “Tôi nói anh rất có mắt nhìn.”

Lâm Tẫn Nhiễm cà thẻ mở phòng, Chu Chính Hiến ôm Triệu Triệu theo sau lưng cô đi vào.

“Tôi bảo quản lý mở phòng bên cạnh rồi, nhưng trước khi tôi về thì phiên cô ở phòng này nghỉ ngơi.” Chu Chính Hiến đặt Triệu Triệu lên giường.

Lâm Tẫn Nhiễm thấy cậu nhóc đang ngủ như lợn chết thì gật đầu, “Ừ, tôi sẽ chăm sóc thằng bé.”

Chu Chính Hiến đáp chẵn cho Triệu Triệu xong thì xoay người đi về phía cô, “Vậy tôi đi trước đây.”

Lâm Tẫn Nhiễm gật đầu, “Được.”

“Đợi tôi quay về.”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào là lạ. Ánh mắt người đàn ông rất dụ dàng, dường như nhìn nhiều hơn một chút sẽ bị hút vào bên trong vậy. Cô mím môi, rời mắt đi.

Sau khi Chu Chính Hiến ra khỏi cửa, Lâm Tẫn Nhiễm lập tức nhận ra được là kỳ lạ chỗ nào. Vừa rồi lúc anh nói chuyện quá mức dụ dàng, đến nỗi làm cho cô sinh ra ảo giác, giọng nói đó không giống một người chủ nói với một nhân viên, ngược lại giống như... chồng dặn dò vợ trước khi ra ngoài vậy.

Lâm Tẫn Nhiễm ngẩn người, chỉ cảm thấy hình như nơi nào đó trong lòng có sự vui sướng khác thường đang lan tỏa, loại cảm giác đó tùy tiện ngẫu nhiên, giống như phải bói được nơi mềm mại nhất trong đáy lòng cô lên vậy.

Những mềm mại kia, đã từng là sự yêu thích sâu sắc nhất của cô đối với anh.